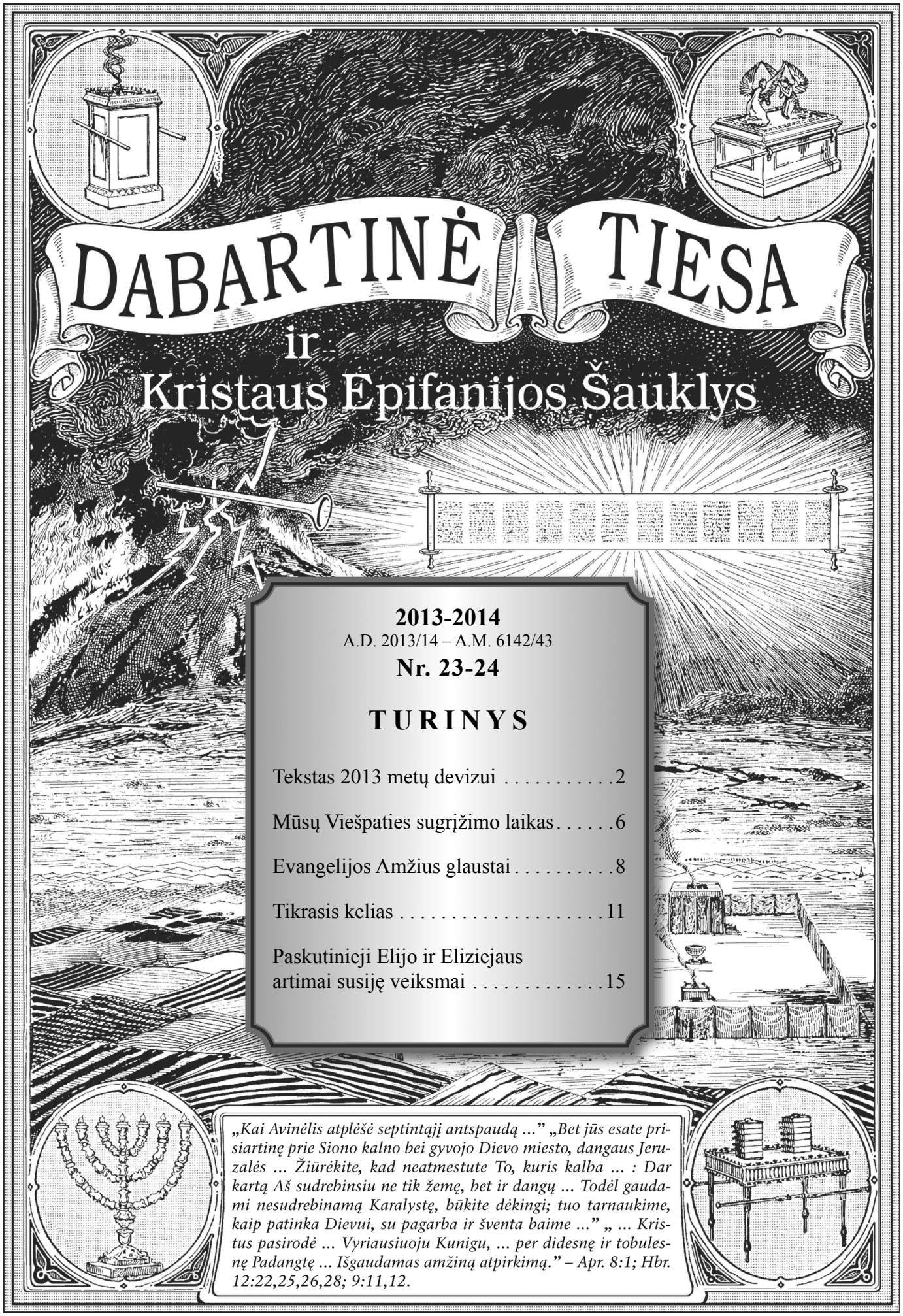

DABARTINĖ TIESA
ir Kristaus Epifanijos Šauklys

2013-2014
A.D. 2013/14 – A.M. 6142/43
Nr. 23-24

TURINYS

Tekstas 2013 metų devizui 2

Mūsų Viešpaties sugrįžimo laikas. 6

Evangelijos Amžius glaustai 8

Tikrasis kelias 11

Paskutinieji Elijo ir Eliziejaus artimai susiję veiksmai 15

„Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą ...” „Bet jūs esate prisiartinę prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeruzalės ... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba ... : Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų ... Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime ...” „ ... Kristus pasirodė ... Vyriausiuoju Kunigu, ... per didesnę ir tobulesnę Padangtę ... Išgaudamas amžiną atpirkimą.” – Apr. 8:1; Hbr. 12:22,25,26,28; 9:11,12.

Tekstas 2013 metų devizui

Jono 8:31,32

„Jeigu jūs pasiliekate mano žodyje, iš tiesų esate mano mokiniai;
ir jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus“

Taigi, mes pastebime, kad Kristus visais atžvilgiais yra pilnutinai tuo, ką Dievas dėl mūsų yra numatęs, „kurį Dievas mums padarė išmintimi, teisumu [išteisinimu] ir pašventinimu, ir atpirkimu [išlaisvinimu]“ (1 Kor. 1:30). Pripažindami Jo pasiaukojantį atpirkimo darbą dėl mūsų, mes pirmiausia gavome reikalingą išmintį, pamokymą ir vadovavimą; viso to dėka, per Jo aukos nuopelną galime ateiti prie Tėvo, o per visą mūsų pašvęsto gyvenimo kelią Jėzus yra mūsų išmintimi. Dangiškasis Tėvas turėjo garbingą Planą dar prieš pasaulio sukūrimą; apie tai buvo padaryta užuomina dar Edene, tuojau po Adomo nupuolimo. Tinkamam laikui atėjus, Dievas davė papildomos informacijos apie tą Planą per Enochą ir per Abraomą, o dar vėliau per Mozę ir Pranašus, tačiau tai, kokią naudą tai turėjo atnešti pasauliui, nebuvo apreikšta ir liko paslaptyje.

DABARTINĖ TIESA
ir
Kristaus Epifanijos Šauklys

ISSN 1392-3099

Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio.
Žurnalas anglų kalba leidžiamas 4 kartus per metus
(Žiema, Pavasaris, Vasara, Ruduo).

Leidėjas –
PASAULIETINIS NAMŲ MISIONIERINIS JUDĖJIMAS
(LAUMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT)

Redaktorius

Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road,
Chester Springs, Pennsylvania 19425-2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba ad interim redaktorius:

Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17,
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki, POLSKA.

Žurnalas lietuvių kalba leidžiamas vieną kartą per metus.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:

P. d. Nr. 1, LT – 45012, Kaunas.

Kiti leidiniai:
Biblijos Vėliava

Žurnalai leidžiami:
anglų, lenkų, prancūzų, vokiečių, portugalų, tamilų, malajų, kanadiečių ir ukrainiečių kalbomis.

Šis periodnis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas –

• apginti Paruzijos Tiesą, kurią Viešpats suteikė per „tą Tarną“, kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą;

• apginti potvarkius, statutą, testamentą, duotus Viešpaties per „tą Tarną“, taip, kad įpareigotų, ristų kontroliuojančias korporacijas ir Tiesos žmonių draugijas;

• išaiškinti ir ginti Epifanijos-Bazilėjos aiškėjančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra dvasinis maistas tinkamu laiku, pagal Jo Valią.

Iki Jėzaus atėjimo gyvenimo kelias nebuvo atidarytas, nei apreikštas. Tik „Jis [Kristus] nušvietė gyvenimą ir nemirtingumą per Evangeliją„ (2 Tim. 1:10). Prieš Jėzaus Kristaus atėjimą Evangelijos esmė nebuvo netgi skelbiama, todėl ir mažiau žinoma. Apaštalas Paulius sako, kad tas išgelbėjimas „pradžioje buvo paskelbtas per Viešpatį, po to mums patvirtintas tų, kurie jį girdėjo„ (Hebr. 2:3). Mūsų Viešpats pradėjo apie tai skelbti, tačiau Evangelijos paslaptis buvo pilnai apreikšta tik po Sekminių (Penkiasdešimtinės) dienos. Pats Jėzus pradėjo tai aiškiai suprasti tiktai po pradėjimo iš Šventosios Dvasios ir tik tada buvo pasiruošęs mus mokyti apie gyvenimo kelią ir nemirtingumą. Net ir tada kalbėjo daugiausia palyginimais, o Jo pasekėjai, tiktai tada, kai gavo Šventąją Dvasią, galėjo tinkamai suprasti „gilius Dievo dalykus“ – Jo išmintį. Jėzus yra ne tiktai mūsų išmintis, bet taip pat ir mūsų teisingumas. Jis uždengia mūsų nuodėmes. Jis laikinai priskiria mums Savo asmeninį teisingumą – Savo aukos nuopelną. Šis priskyrimas atveda mus į būseną teisingumo – ne tikro, bet palaikyto tokiu, kurį patiko Dievui pripažinti Jo nustatytu būdu.

Mūsų Viešpats netampa teisingumu kiekvienam – net ir dėl tokių, kurie atkreipia šiek tiek dėmesio į Jo žodžius – *bet pilnumoje tik dėl tų, kurie pripažįsta Jį savo Gelbėtoju ir ateina iki visiško, pilno atsidavimo būsenos Tėvo valiai*. Yra tam svarbi priežastis; nes tiktai tie, kurie atsiduoda aukodami save pasišventime, gali turėti amžiną naudą iš išteisinimo per tikėjimą dabartiniame laike. Tiktai tie, kurie ateina prie Jo šiuo metu, kad sekti Jo pėdomis, turi išteisinimą tikėjimu, ant kurio uždėtas antspaudas.

Pasišventimo žingsnis iš tų pusės, kurie tampa Jėzaus mokiniais, Šventame Rašte vadinamas pašventinimu, savęs pašventimu. Bet tai nėra tas pats pašventimas savęs, kuris ateina mums per Jį.

Dievas sako: „Pašventinkite save, ir Aš pašventinsiu jus“ – tai yra, atsiskirkite, o tada Aš jus atskirsiu; ir Aš pastatysiu į vietą, iki kurios trokštate nueiti. Todėl visiems mums, kurie ateiname per Jėzų prie Tėvo, Jėzus ne tiktai tampa mūsų išteisinimu, bet per Jį mes pasiekiame pašventinimą – visišką, pilną atskyrimą. Tampame priimti Jame, o Jo malonė ir užtarimas leidžia mums pasiekti visišką ir galutinį savęs pašventimą.

Dievas atskiria mus, suteikdamas mums Šventosios Dvasios. Šventame Rašte tai vadinama išankstiniu pajautimu, užstatu, rankpinigiais mūsų paveldėjimo (ką pilnai *pasieksime* prisikėlimo metu). Bet šis „užstatas, rankpinigiai mūsų paveldėjimo“ yra mums duodamas tam, kad galėtume augti tame pradėtame mumyse savęs pašventimo, šventėjimo procese, kol pasieksime užbaigtą išsivystymą. Pasiekiame tai per Kristų, jeigu pasiliksime Jo Žodyje. Tie, iš išrinktų, kurie parodys patenkinamą pažangą šventėjime, pasieks prisikėlime pilną, visišką išlaisvinimą iš netobulumo visų savo galių – protinių, moralinių, fizinių, meninių ir religinių. Kristus tampa jų išlaisvinimu. Tada mes pasieksime pilną įsūnijimą iš Dievo.

Visuose šituose dalykuose Kristus yra centru; tiktai per Jį galime pasiekti tuos palaiminimus. Nors tuos palaiminimus parūpina Tėvas, tačiau jie teikiami per Sūnų, kuris yra Tėvo atstovas. Jėzus gavo Dvasią iš Tėvo, ir išlieja ją ant mūsų. Dievas „kuris prikėlė Viešpatį Jėzų, taip pat ir mus prikels per Jėzų“ (2 Kor. 4:14), tai reiškia, kad Jėzus bus aktyvus tarpininkas tame darbe. Tačiau yra tam tikri bruožai Dievo Plane, kuriuos Jėzus įvykdys Savo paties vardu, pavyzdžiui, pakėlimas pasaulio iš nuopuolio ir jo laiminimas. Nors Tėvas yra viso šio Plano Autoriumi, tačiau palaiminimas pasauliui ateis išimtinai per Sūnaus auką. Kristus įvykdys visą Tūkstantmetinio Amžiaus darbą, po to atiduos žmoniją Tėvui (1 Kor. 15:24). Tačiau ypatingas Jėzaus darbas išrinktųjų naudai yra kitoks. Tai ne Sūnus apdovanojo mus Savo Dvasia, nors tą Dievo malonę gauname per Sūnų. Tą ypatingą Dievo malonę įgyjame už kainą – paaukojimą savo gyvenimo. Tas ypatingas dalykas, kurį Bažnyčia gauna daugiau tiesiogiai iš Sūnaus, yra išteisinimas. Tačiau šis išteisinimas yra iš Tėvo, ir nėra tikru išteisinimu, bet tik priskiriamu. Tai yra specialus patvarkymas iš Tėvo pusės mums, kad mes galėtume gauti Jo malonės jau dabar, pirma negu ją pasieks pasaulis – kad tai būtų mūsų ypatingi vaisiai Dievui ir Avinėliui.

Savo maldoje Tėvui mūsų Viešpats pasakė: „Pašventink juos Savo tiesa; Tavo žodis yra tiesa“ (Jono 17:17). Kalbant apie *tiesą* Jėzus čia turėjo galvoje, kad Tėvas apreikštų Savo Dievišką Planą per Šventąją Dvasią; ir kad pašventinanti įtaka ateitų per žinojimą tos Tiesos, priimtos į gerą ir dorą širdį. Tiksliau sakant, tas pašventinimas – atskyrimas – prasidėjo nuo palaiminimų Sekminėse (Penkiasdešimtą dieną, v. p.) ir vis dar tęsiasi. Ir šis pašventinimo procesas vyksta tol tame asmenyje, kol jis leidžia Tiesai daryti jos teigiamą įtaką savo gyvenime.

Matome skirtumą tarp mūsų teksto (Jono 8:31,32) ir to, kurį ką tik citavome (t. y., Jono 17:17), kur yra kalbama apie Jehovos Žodį. Jono 8:31,32 yra Jėzaus žodžiai. Jėzus sako: „Jeigu jūs pasiliekate mano žodyje“, tai vis daugiau ir daugiau būsite supažindinti su Dangiškuoju Tėvu, ir pažinsite Jo valią, Jo kelią, Jo metodus ir suprasite Jo Žodį. Visi dalykai prisideda prie Tėvo valios vykdymo. Jeigu mes pastebime ir vykdome Tėvo valią, mumyse vyks pašventinimo procesas. Jėzus sako visiems, kad Aš esu kelias; Aš esu tiesa; Aš esu gyvenimas. Ir, kad Aš esu vienintelis, per kurį galite ateiti prie Tėvo, o buvimas Jame atneš mums puikius pasiekimus.

Tie Jėzaus žodžiai *„Jeigu jūs pasiliekate mano žodyje, iš tiesų esate mano mokiniai; ir jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus“* nebuvo ypatingai nukreipti tik dvylikai Apaštalų, bet ben-

drai tiems žydams, kurie su palankumu prieidavo prie Jo (Jono 8:31). Nikodemas galėjo būti vienas iš tokių; jis turėjo polinkį suklupti, susidurdamas su dvasiniais dalykais; negalėjo suprasti, kaip kas nors gali užgimti iš naujo (Jono 3:1-12). Kaip skaitome, Šventoji Dvasia dar nebuvo duota, „nes Jėzus nebuvo dar pagarbintas“ (Jono 7:39). Apaštalas Paulius sako mums, kad „kūniškas žmogus nepriima to, kas yra iš Dievo Dvasios, nes jam tai kvailystė; ir negali suprasti, nes tai dvasiškai vertinama“ (1 Kor. 2:14). Tačiau kai kurie pastebėjo Jėzuje pakankamai daug to, kas traukė juos prie Jo. Su atviru nuoširdumu jie sakė, kad iš tikrųjų Jo žodžiai yra teisingi, o Jo kritika mūsų tautai yra pagrįsta. Nors mes nesuprantame, kaip Jis ruošiasi išpildyti tas pranašystes, bet Jis sako mums, kad lauktume, o suprasime vėliau. Kai kurie iš tikrųjų laukė – „daugiau nei penki šimtai brolių“ (1 Kor. 15:6). Taip, kaip Jėzus žadėjo, jie gavo privilegiją tapti tikraisiais mokiniais.

Kada atėjo Penkiasdešimtinės diena, Dangiškasis Tėvas priėmė visus, kurie pasiliko Jėzaus žodyje; ir jie tapo pradėtais iš Šventosios Dvasios ir tapo Viešpaties šeimynos nariais. Tada jie pradėjo matyti dvasinius dalykus – tapo apšviestais. Visa šviesa neatėjo iš karto, per vieną akimirką, bet einant diena po dienos, bėgant metams, vis pasistūmėdavo į priekį Tiesos supratime. Iš tikrųjų, jie buvo tikrais Kristaus mokiniais – tokiais Jėzaus pasekėjais, kokius Dievui patiko priimti. Jie tapo išlaisvinti ne tiktai nuo Įstatymo Sandoros pasmerkimo, bet taip pat ir iš Adominio pasmerkimo (Rom. 8:1). Jie gavo naują valią, naują protą, o Šventoji Dvasia parodė jiems „gilius Dievo dalykus“. Jehova yra nepaprastai nuostabus Dievas, o Jo didis Amžių Planas yra neišreiškiamai nuostabus! Mūsų širdys džiaugiasi, jog mūsų akys tapo pateptomis, kad pamatytų tuos garbingus dalykus, paslėptus nuo daugumos, šio Evangelijos Amžiaus laike, ir suprantame, kad visų aklos akys bus dar atvertos, ir visų kurčios ausys dar išgirs! O taip, iš tikrųjų esame mokiniais.

Mūsų Viešpaties pasakymas, kad tada „iš tiesų esate mano mokiniai“, parodo skirtumą tarp tikrų ir vien tik vardinių mokinių. Kadangi norime pasilikti Jo nuoširdžiais mokiniais, tai atkreipkime dėmesį į čia duotą sąlygą: „jeigu jūs pasiliekate Mano žodyje, iš tiesų esate Mano mokiniai“. Veidmainiavimas, pasiliekant vien tik vardinio mokinio būsenoje, yra pasibjaurėjimas Viešpačiui.

Palaimingu dalyku yra padaryti krikščioniško gyvenimo pirmą žingsnį, tai yra, atgailauti ir priimti Kristų kaip savo Atpirkėją ir Viešpatį, ir per Jį visiškai pavesti save Tėvo valiai. Gavimas do-

Tada Jėzus atvyko iš Galilėjos prie Jordano pas Joną, kad būtų jo pakrikštytas – Mato 3:13

vanos už šio žingsnio įvykdymą visiškai priklauso nuo mūsų pasilikimo Jo Žodyje ir laikysenos bei elgesio kaip tikrų mokinių. Išdidaus žmogaus polinkis yra atsitraukimas nuo Dieviškos Tiesos paprastumo ir ieškojimas naujų teorijų ar savo filosofijų, ar gilinimasis į kitų teorijas, kurie trokšta būti laikomi išmintingais ir dideliais, žinomais šio pasaulio įvertinime.

Apdovanojimas už pasilikimą Jo mokiniu yra tai, kad „pažinsite tiesą“ ir nebūsite kaip tie, kurie yra „nuolat besimokantys ir vis nesugebantys pasiekti tiesos pažinimo“ (2 Tim. 3:7). Daugelis, būtent, ir daro tą klaidą, kad nepasilieka Viešpaties Žodyje, bet gilinasi į visokias žmogiškas filosofijas, kurios ignoruoja arba iškraipo Viešpaties Žodį ir kuria priešingas teorijas. Tiems, kurie ieško Tiesos tarp tų įvairių žmogiškų teorijų, nėra pažadėta, kad jie kada nors ją ras, ir niekada jos ten neras.

Dieviškoji Tiesa gali būti randama tik tuose informacijos kanaluose ir šaltiniuose, kuriuos davė

ir į kuriuos nurodė Jehova: tai mūsų Viešpats, Apaštalai ir Pranašai. Pasilikti Viešpaties Žodyje reiškia laikytis doktrinų, išaiškintų įkvėptuose Pranašų ir Apaštalų raštuose, juos tyrinėti, mokytis ir mąstyti apie juos, visiškai nesvyruojant pasitikint jais ir ištikimai taikant bei derinant prie jų savo charakterius. Ir tai visai sutinka su panaudojimu visokių pagalbų, pagalbininkų, kuriuos Viešpats iškelia iš brolių tarpo taip, kaip aprašo Apaštalas Paulius, išvardydamas tai Ef. 4:11-15, o taip pat ir 1 Kor. 12:12-14. Dievas visada iškeldavo tokius padėjėjus tikrųjų mokinių ugdymui, ir tai darys iki pat galo, bet kiekvieno pareiga yra rūpestingai patikrinti jų mokslą pagal neklystantį Dievo Žodį.

Jeigu pasiliksime Viešpaties Žodyje, kaip uolūs ir nuoširdūs mokiniai, tikrai „pažinsime tiesą“, tapsime „sutvirtinti dabartinėje tiesoje [Tiesoje tam laikui], ir būsime „įsišakniję ir sutvirtinti tiesoje“, būsime „tvirti tikėjime“, ir būsime „visada pasiruošę atsakyti kiekvienam klausiančiam apie mumyse esančią viltį“, „noriai kovosime už tikėjimą kartą visiems laikams perduotą šventiesiems“; „kovosime gerą tikėjimo kovą“; išpažinsim „gerą išpažinimą“, o taip pat „iškęsim sunkumus kaip geri Kristaus kareiviai“, net iki pat mūsų kovos pabaigos.

Neateiname prie Tiesos pažinimo vienu šuoliu, bet palaipsniui, žingsnis po žingsnio esame vedami i Tiesą. Kiekvienu žingsniu darome tam tikrą pažangą, kuri pastato mus į palankesnę padėtį ir veda į tolimesnius pasiekimus kaip Tiesos pažinime, taip ir charakterio ugdyme. Tiesa, pasiekiama tokiu būdu, kai einame žingsnis po žingsnio, tampa pašventinančia jėga, atnešančia į mūsų gyvenimą kupinus palaimos vaisius: teisingumo, taikos, džiaugsmo Šventoje Dvasioje, meilę, nuolankų romumą, tikėjimą, kantrybę, o taip pat kiekvieną kitą dorybę ir kiekvieną malonę, kurios atitinkamai ugdomos su laiku pasiekia garbingą subrendimą.

Tikrieji mokiniai ne tiktai pažins Tiesą ir taps pašventintais per ją, bet, kaip Viešpats toliau pasakė: „Tiesa padarys jus laisvus“. Tie, kurie gavo Tiesą, iš palaimingo patyrimo žino šiek tiek apie tą išlaisvinančią jėgą. Kai tik tam tikra dalis Tiesos yra priimta į gerą ir ištikimą širdį, pradeda trūkinėti grandinės nuodėmės, neišmanymo, prietarų, baimės, o taip pat žmogaus sukurtų institucijų ir organizacijų. Jos gydantys spinduliai prasiskverbia į tamsiausius mūsų širdies ir proto kampelius, ir tokiu būdu atgaivina visą mūsų būtybę.

Ar nuodėmė gali išlikti prie Tiesos šviesos? NE; todėl tie, kurie gavę pakankamą kiekį šviesos, parodančios nuodėmės niekšingumą, ir toliau nuodėmiauja, neišvengiamai praras šviesą, kurią kažkada turėjo, kadangi nėra jos verti. Neišmanymas ir prietarai turi išnykti šviečiant tai šviesai. Kaip gera suprasti tai, kad tapai išlaisvintas! Tačiau ištisi milijonai vis dar randasi po apakinančia įtaka klaidos, apgaulės, dėl kurios jaučia baimę kai kuriems niekingiausiems įrankiams ir šėtono organizacijoms, esančioms tam, kad juos engtų ir vestų į degradaciją, kadangi jos melagingai skelbia, kad yra įsteigtos Dievo; o taip spaudžiami tapo išmokintais bijoti Dievo, kaip to kerštingo tirono, atiduodančio didžiąją daugumą Savo kūrinių amžinam kankinimui arba sunaikinimui Armagedone. Dėkui Dievui, kad mes, kurie pažinome Tiesą, atsibudome iš to siaubingo košmaro ir tapome išvaduoti iš šėtono nelaisvės.

Mes, kurie esame „iš tikrųjų mokiniais“, taip pat tampame išlaisvinami nuo baimės, dabar ateinančios ant viso pasaulio, kai didelės civilinės valdžios ir bažnytinės sistemos, kurios taip ilgai valdė pasaulį, pradeda stipriai svyruoti. Visi mąstantys žmonės dreba nuo minties apie galimą anarchijos ir teroro prasidėjimą. Daugumos žmonių baimė vis didėja, kai mato besiartinančią baisią krizę, į kurią skubiai einame, o bėgant laikui tas pavojus tampa vis daugiau ir labiau matomas. Tačiau tarp viso to, tikri Kristaus mokiniai, pasiliekantys Jo Žodyje, guosdamiesi ir pilnai pasitikėdami neklystančiu Dievo Žodžiu dėl konflikto baimės ir grėsmės, per kurį pasaulis netrukus turės pereiti, nesibijo, bet džiaugiasi, nes žino, kad Dievas leidžia tą galingą audrą tam, kad išvalytų pasaulio moralinę atmosferą, o taip pat žino ir tai, kad, Jehovos apvaizdos dėka, po tos audros ateis nuolatinė, tvirta taika. Atnaujintas pasaulis, pamokytas Tiesos, supras, kad priespauda buvo reikalinga ir pasitikės Dievo apvaizda, kuri sugeba padaryti, kad žmogus dėl to garbintų Dievą. Taip, Jis net padaro, kad visi dalykai išeitų į gerą. Kokie tai palaimingi Pažadai!

2013 metų devizo tekstas (Jono 8:31,32) atneša dvi dideles palaimas pilnai pasišventusiems – Viltį ir Pažadą! „Jeigu jūs pasiliekate mano žodyje, iš tiesų esate mano mokiniai; ir jūs pažinsite tiesą,

ir tiesa padarys jus laisvus“. 36 eilutė sako: „Jei tad Sūnus jus išlaisvins, iš tiesų būsite laisvi“. Pašaukti pagal Jo nutarimą, pilnai pasišventę, gavę tą puikią malonę iš Viešpaties, be abejonės joje pasiliks ir toliau, nekreips dėmesio į besistengiančias suvilioti doktrinas ir organizacijas, o geriau sukaups savo dėmesį tam, kad atneštų malonius palaimos vaisius savo gyvenime!

PT, TP'12,50-53

MŪSŲ VIEŠPATIES SUGRĮŽIMO LAIKAS

II dalis

PRANAŠIŠKOS DANIELIO DIENOS

(5) Pažvelkime į kitą pranašystę: mes tvirtiname, kad 1260, 1290 ir 1335 dienos, nurodytos Danieliaus pranašystėje (Dan. 12:7,11,12) ir dar patvirtintos Apreiškime, išsipildo taip: 1260 dienų baigiasi 1799 metais (539 metai m. e. + 1260 = 1799 m.), 1290 dienų baigiasi 1829 metais, o 1335 dienos – 1874 metais (Apr. 11:3; 13:5). Mūsų draugai adventistai taikė tas „Danielio dienas“ panašiu būdu, bet atsisakė to, kai prabėgo 1844 metai, (data, kai jie laukė mūsų Viešpaties sugrįžimo) ir, kai jie nepamatė Jėzaus savo kūniškomis akimis – kūne iš kraujo, su žaizdų randais nuo Kalvarijos kalno. Jie visiškai neteko noro aiškintis „Danielio dienų“, kadangi nerado būdo, kaip jas pritaikyti vėliau, po 1844 metų. Kaltė nėra dėl tų dienų, nei dėl jų ankščiau buvusio pritaikymo klaidingumo, bet dėl klaidingos 1844 metų datos nustatymo, ir klaidingų įvykių, kurių laukė. Jie, kartu su kitomis grupėmis ir atskirais asmenimis, kurie laukia, kad antrasis Adventas (atėjimas, v. p.) bus regimas kūniškomis žmogaus akimis, klysta, tikėdamiesi, jog Evangelijos Amžius, kuris yra dvasios ir tikėjimo epocha, pasibaigs kažkuo kūnišku ir matomu kūniškai akiai; laukia, kad po dvasinės šėtono karalystės ateis kūniška Kristaus karalystė. Tačiau supratimo akys tikrai budinčių tarp adventistų ir tarp kitų denominacijų buvo atvertos, patepus pažadėtu tepalu (Apr. 3:18), ir to pasekmėje sužinojo, jog Kristaus sugrįžimas yra nematomas kūniškoms akims. Būtent tame paskutiniame laikotarpyje angelas kalbėjo pranašui: „Palaimintas tas, kuris belaukdamas, sulauks 1335 dienos!” Koks tai palaiminimas? Atsakome, kad čia kalbama apie širdies džiaugsmą ir linksmybę tiems, kurie budi.

Taigi, pradedant nuo tos pranašiškos datos – 1874 metų spalio, kada, sutinkamai su Danieliaus 1335 dienomis, *turėjo prasidėti didelis palaiminimas*, ir Jubiliejaus tipai nurodė, kad turėjo prasidėti *visų dalykų restitucija* (kas reiškė antrąkart buvimą didžiojo Restauratoriaus), o taip pat, kaip ir abiejų Izraelio namų lygiagretumas parodo į mūsų Viešpaties buvimo antrą kart pradžią, *kaip Didžiojo Pjovėjo – nuo tos datos ateina* didelis palaiminimas budintiesiems. *Nuo to laiko* Dievo Žodis atsiveria prieš mus nuostabiu būdu. *Nuo to laiko* tvirta ir patikima pranašų kalba, kaip šviesa mūsų kojoms, atskleidžia dar aiškiau daug įrodymų, kad jau esame prie Amžiaus pabaigos. *Nuo to laiko* budinčiųjų širdyse pateka rytinė žvaigždė ir apšviečia mūsų protus, išlaisvindama iš baisaus klaidos košmaro apie amžinas kančias, atskleisdama tikrąjį mūsų Dangiškojo Tėvo charakterį, įsisąmoninant reikalingumą didžiojo atpirkimo už nuodėmę, aiškiai parodydama blogio leidimo tikslą, atskleisdama vieną po kito įvairius Dieviškojo Plano bruožus: Bažnyčios „aukštąjį pašaukimą“ į Dievišką prigimtį ir bendrapaveldėjimą su Kristumi Jo Tūkstantmetinėje Karalystėje ir iš to iškylantį palaiminimą visai žmonijai sugrįžtant į žmogišką tobulumą. Visi, kurie buvo išvesti „iš tamsos į Jo nuostabią šviesą“, gali įvertinti mūsų Viešpaties žodžius ir nuoširdžiai pasakyti: „Palaimintos mūsų akys, nes mato, ir mūsų ausys, nes girdi; nes daugelis pranašų ir teisiųjų troško išvysti, ką mes matome, bet neišvydo, ir girdėti, ką mes girdime, bet neišgirdo“ (Mt. 13:16,17).

LAIKŲ ŽENKLAI

(6) Galėtume pateikti dar daug kitų pranašysčių ir tipų cituodami iš Švento Rašto, kurie pildosi laiko ženkluose ir kurie įrodo, kad gyvename šio Amžiaus „Pjūties“ laike, Žmogaus Sūnaus *paru-*

zijoje ir *epifanijoje,* bet nepadarysime to čia, šioje vietoje. Faktas, kad – taip kaip Jis pranašavo – dabartinis pasaulis bėgs savo įprastu keliu: valgys, gers, sodins, statys ir pan., *ir nežinos* apie Jo buvimą čia, ne tik kad nėra įrodymu, paneigiančiu šiuos pranašiškus liudijimus, bet priešingai, parodo, kad išsipildymas įvyko taip, kaip išpranašavo Mokytojas, kad Viešpaties diena, diena Jo buvimo čia atėjo kaip vagis naktį: tyliai, ramiai, paslapčia, nežinant. Vieninteliai, kuriems leista sužinoti apie įvykius, vykstančius antroje pusėje uždangos, tai Budintys, kurie, jei dauguma ir miegojo, buvo belaukiantys, pasiruošę paskelbti Viešpaties buvimą čia Jo Antrajame Advente!

PATVIRTINIMAI IŠ DIDŽIOSIOS PIRAMIDĖS

Šeši aukščiau minėti įrodymai (pranašiško laiko ir ženklų), nurodantys į 1874 ir 1914 metus, nepaprastai nuostabiu būdu yra patvirtinti Didžiosios Piramidės išmatavimuose. Siunčiame į *„Šventojo Rašto Studijavimo“* trečio Tomo dešimtą skyrių. Pats Dievas kalba mums, kad Egipte pastatė liudijantį paminklą, patvirtinantį Jo Žodį ir Planą (Iz. 19:19,20). Savo buvimo vieta, konstrukcija, koridoriais, kambariais ir išmatavimais Didžioji Piramidė pasirodo esanti patvirtinančiu liudytoju Viešpačiui. Vienas iš išmatavimų susijęs su Didžiąja Galerija parodo, kad 1874 metai turėjo būti mūsų Viešpaties sugrįžimo laikas; toje vietoje, kur susikerta žemyn besileidžiantis koridorius ir rūsys, bedugnė, Piramidės išmatavimai nurodo į 1914 metus, kaip į datą pradėjimo griauti šėtono karalystę, kas, kaip įrodėme kitoje vietoje, prasidėjo nuo I Pasaulinio Karo. Taigi, Biblinis laikas ir pranašystės, liečiančios ženklus apie mūsų Viešpaties sugrįžimą 1874 metais ir apie šėtono karalystės naikinimo pradžią 1914 metais, nepaprastu ir nuostabiu būdu yra patvirtintos Piramidėje.

„ŠTAI JAUNIKIS!“

Nebuvo tokio paskelbimo: „Štai eina Jaunikis“, bet „Štai Jaunikis!“ – jau čia, esantis čia, švelniai ir ramiai beldžiasi su pranašystėmis, kad pažadintų mergaites, bet ne pasaulį (Apr. 3:20). Aukščiau pacituota eilutė yra iš seniausių graikų manuskriptų, kur nėra žodžio „*eina*”. Mūsų Viešpats sako: „Jei kas išgirs mano balsą [beldimą] ir atvers duris, Aš *pas jį* užeisiu ir vakarieniausiu *su juo*”. Ši žinia dabartinei Laodikėjos Bažnyčios fazei labai aiškiai patvirtina, kad (1) „beldimas” ir „balsas” nebus girdimas kūniškomis ausimis, o bus girdimas tiktai supratimo ausimis, tikėjimo klausa; (2) kad tai nebus beldimas ar denominacinis kvietimas (pavyzdžiui, pas adventistus, presbiteronus ir t. t.), bet kad (3) bus tai beldimas, kurį kiekvienas individualiai turi išgirsti ir į kurį kiekvienas individualiai turi atsakyti. Kiekvienas, kuris girdi tą „beldimą” ir „balsą”, jeigu panorės, gali *parodyti tikėjimą* ir atverti savo supratimo duris, aiškiai suvokdamas Viešpaties buvimą čia. Žmogus, kuris niekada negirdi to „beldimo”, pripažįstamas netinkamu, kad jį išgirstų. Tie, kurie vis dėlto jį girdi, be abejo, nėra verčiami atsakyti ir priimti esančio Karaliaus, kuris beldžiasi. Dėlto Jis kalba: „Jeigu kas išgirs ir *atidarys duris*, įeisiu pas jį”. Tačiau tiktai tie, kurie girdi „beldimą” ir kurie į jį reaguoja ir su tikėjimu atidaro Viešpačiui duris bei priima Jį kaip savo *dabartinį* Karalių, įgyja privilegiją gauti didelių dvasinio maisto palaimų, dvasinės puotos su „maistu tinkamam laikui”, „dalykų naujų ir senų”, kuriuos Mokytojas pažadėjo skirti tame laike, kad sustiprinti ištikimuosius teismui, išmėginimams, bandymams ir persijojimams, kurie turi „prasidėti nuo Dievo namų”. „Įeisiu pas jį ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi” (Apr. 3:20; Lk. 12:37).

Kai tyliai šnabždame: „Štai Jaunikis!”, tai darome ne su viltimi pažadinti pasaulį, kad tikėtų į Viešpaties buvimą čia. Jie nėra vertais žinoti apie tai ir dabartiniu metu piktam panaudotų tą žinojimą. Jau netrukus, Viešpaties tinkamu laiku, sužinos ir jie *epifanijos* periodo paskutiniame laike, *apokalipsėj,* apie Žmogaus Sūnų. Jie bus pažadinti priespaudos dienos didelio trenksmo, ūžimo. Skelbimo žinią „Štai Jaunikis [jau yra čia!]“ skelbiame vis dėlto tikėdami, kad visiems tiems, kurie priklausė „mergaičių“ klasei (nekaltų, išteisintų ir pasišventusių) yra leista ją išgirsti, jog per tai jos tapo pažadintos iš miego, paruošė savo žibintus, ištyrinėjo Biblijos tekstų eilutes ta tema, išanalizavo tą temą ir dar prieš priespaudos pabaigą įsitikino, kad ta skelbiama žinia yra teisinga. Iš Viešpaties pranašiško palyginimo gerai žinome, kad vis dėlto, iš tų, kurios buvo pažadintos tokiam tyrinėjimui, buvo dvi klasės, kadangi buvo ten ir išmintingos, ir paikos „mergaitės“.

Išmintingos mergaitės netik pašventė viską, bet taip pat buvo ištikimos iki mirties, negyvendamos dėl nuodėmės, savęs ar sektantizmo, bet

dėl Viešpaties. Kaip nurodo į tai palyginimas, neturėjo jos sunkumų dėl savo žibintų paruošimo ir atpažinimo, kad Jaunikis jau yra atėjęs. Tuo tarpu paikosios, apsunkintos šio pasaulio rūpesčių ir turtų apgaulės (Mt. 13:22 – turto, reputacijos, įtakos ir t. t.) neturėjo savyje („savo induose“) pakankamo kiekio aliejaus (Šventosios Dvasios). To pasekmėje negalėjo laiku įsigyti šviesos, kad galėtų įeiti kartu su išmintingomis mergaitėmis prieš sukomplektuojant visą išrenkamą skaičių ir įeiti prieš paskutinį durų uždarymą – galimybės tapti Kristaus Sužadėtinės dalimi. Tiesa, paikosios vėliau įsigyja aliejaus, kaip tai parodo palyginimas, bet per vėlai, kad galėtų priklausyti „Mažajam Būreliui“, kuris yra pripažintas vertu gauti dalį Karalystėje ir išvengti sunkiausių vargų priespaudos laike, kurie prislėgė pasaulį. Paikos, neišmintingos mergaitės turėjo pereiti priespaudą kartu su pasauliu, ir tokiu būdu dalyvauti jo kentėjimuose, o taip pat nusivylimuose, kurie palyginime parodyti žodžiais „verksmas ir dantų griežimas“.

Vis dėlto, tos didžiosios Priespaudos laike, jos išplovė savo apsiaustus ir išbaltino juos Avinėlio kraujuje (Apr. 7:14). Jų palaiminta, džiaugsminga privilegija buvo paskelbimas puikios žinios: „Aleliuja! Nes ėmė karaliauti Viešpats, mūsų Dievas, Visagalis“. Nepaisant nuliūdimo ir kančių, lydėjusių jas, naikinant jų kūnus ir apvalant save pačius, nežiūrint ašarų, jos džiaugėsi, kad Jaunoji, Avinėlio Nuotaka, tapo sukomplektuota šventume ir skaičiumi, ir skelbė jos pagarbinimą su Viešpačiu (Apr. 19:6-8). Jos, su džiaugsmu, kaip Jaunosios pamergės, dalyvauja danguje Avinėlio vestuvių vakarienėje (Apr. 19:9; Ps. 45:14,15). Būdamos dabar dvasinėmis būtybėmis, taip kaip angelai, turi privilegiją tarnauti Viešpačiui Jo Šventykloje kaip Levitai (Apr. 7:15), o Jėzus ir Jo Jaunoji, tos išmintingos mergaitės, bus tos Šventyklos gyvais akmenimis ir Kunigais (Apr. 1:6; 5:10; 20:6).

PT, TP'12,53-55

Evangelijos Amžius glaustai

Michėjo pranašystė, skyrius 5:5

IV dalis

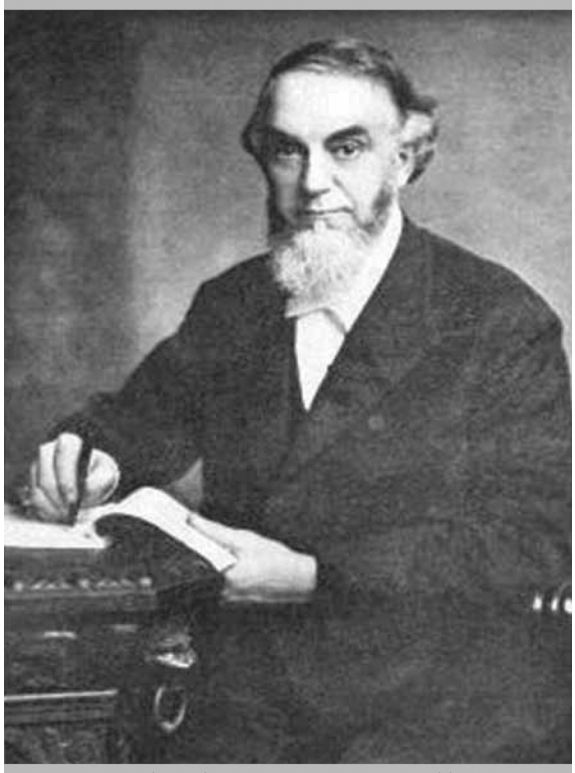
Jau aprašėme šešis Bažnyčios laikotarpius ir šešis kunigaikščius. Dabar pereisime prie paskutinio Evangelijos Amžiaus Bažnyčios periodo, tai yra, Laodikėjos laikotarpio, kuriame buvo du kunigaikščiai. Pirmas iš jų buvo Paruzijos Pasiuntinys (Mt. 24:45-47), „kas yra tas ištikimas ir protingas tarnas, kuriam jo Valdovas pavedė rūpintis savo šeimyna, kad jis jiems duotų maisto reikiamu metu“. Antru buvo Epifanijos Pasiuntinys. Jis buvo vienu iš kunigaikščių. Apreiškimo 19 skyriuje skaitome apie misijos žinią, kurią turėjo paskelbti Epifanijos Pasiuntinys, o būtent, kad jis turėjo duoti įpareigojimą Didžiajai Miniai, kaip tas balsas, išeinantis iš sosto, sakydamas: „ėmė karaliauti Viešpats, mūsų Dievas, Visagalis! Atėjo Avinėlio vestuvės, ir jo Nuotaka pasiruošė”. O paskui kreiptis į Didžiąją Minią: „Palaiminti, kurie pakviesti į Avinėlio vestuvių pokylį“. Po to, kai ši misijos žinia buvo perduota per Epifanijos Pasiuntinį, Apaštalas Jonas Patmos saloje, simbolizuojantis VIEŠPATIES žmones kentėjimo būsenoje, puolė jam po kojų, norėdamas tą angelą (Epifanijos Pasiuntinį) pagarbinti, kadangi Paruzijos Pasiuntinys niekada nėra perdavęs tokios žinios. Nebuvo atėjęs laikas tokiai žiniai jo dienose. Turėjo ji būti perduota per Epifanijos Pasiuntinį: „Aš ...

SEPTYNI BAŽNYČIOS LAIKOTARPIAI

Efezo	**29–69 m.**
Smirnos	**69–313 m.**
Pergamo	**313–799 m.**
Tiatyrų	**799–1309 m.**
Sardų	**1309–1479 m.**
Filadelfijos	**1479–1874 m.**
Laodikėjos	**1874–1950 m.**

puoliau po kojų angelui (Epifanijos Pasiuntiniui) ... norėdamas jį pagarbinti. Bet jis man pasakė: „Žiūrėk, kad to nedarytum! Juk aš esu tarnas, kaip tu ir tavo broliai“. Epifanijos Pasiuntinys buvo vienu iš mūsų brolių. DIEVĄ garbinkite! Viena iš jo atsisveikinimo žinių buvo perspėjimas spaudoje, prieš angelų garbinimą. Neturime garbinti nei Paruzijos Pasiuntinio, nei Epifanijos Pasiuntinio. Tačiau galime ginti jų mokymus. Galime mylėti ir vertinti jų mokinimus. Galime pasipriešinti tiems persijotojams, kurie išeina į priekį ir dabar sako: „O, vis dėlto dar yra kunigų žemėje!”. Buvo toks dar vienas persijotojas, kuris kadaise mokė ir tikėjo VIEŠPATIES žodžiams, kalbantiems, kad auka už nuodėmę bus nuo antitipinio Abelio (o būtent, nuo Viešpaties Jėzaus Kristaus, kurio kraujas geriau kalba nei kraujas tipinio Abelio) iki Zacharijaus kraujo. Mokė, kad ne tiktai iki Zacharijaus kraujo, bet iki kraujo dar keleto daugiau, tvirtindamas, kad vis dar tebėra jų keletas daugiau. Patraukė į savo pusę pasekėjų, įsigydamas keletą mokinių, kurie nors nėra kunigais, mėgsta manyti, kad yra tokiais. Jie seka prasimanytus dalykus, tiki pasakomis. Nukreipia savo ausis nuo Tiesos į melą, išsigalvojimus. Tačiau jis atvirai prieštaraudamas Viešpaties žodžiams, kalbantiems, kad „iki Zacharijo“, įžūliai išsisukinėdamas pateikė tokį požiūrį savo literatūroje ir mėgino įtikinti kitus, kad prisijungtų prie jo prieštaravime VIEŠPATIES žodžiams, tvirtinant: „O ne! Išėjus iš mūsų antitipiniam Zacharijui, čia ant žemės vis dar yra kunigų“. Budriai saugokitės, brangieji draugai! Šėtonas labai užsiėmęs! Jis turi tam tikrą gerą bruožą, bet panaudoja jį blogu būdu, ir tai yra ryžtingumas. Jis niekada neatsisako ko nors. O ne, šėtonas niekada nepasiduoda. Kovoja iki pat galo, net ir tada, kai jau žino, kad kova pralaimėta. Broliai, turime vaikščioti atsargiai. Taigi, dėlto tie septyni ganytojai ir aštuoni kunigaikščiai tapo iškelti Mažajame Būrelyje – Bažnyčioje. Ir nors dabar esame laikotarpyje, kai paskutinis kunigaikštis jau baigė savo žemišką bėgimą, o taip pat ir keturiasdešimt devynių žvaigždžių nariai, patarnavę Bažnyčios naudai, laikykimės ištikimai Tiesos, kurią VIEŠPATS davė per žvaigždes, kurias Jis laikė Savo dešinėje rankoje, paremdamas juos. O taip, turėjo ir jie savo netobulumų, trūkumų. Nebuvo tobuli, bet kada studijuodami Šventą Raštą, kaip tai darė senovės Berėjiečiai, stengdamiesi išsiaiškinti, ar taip yra, galėsime patvirtinti, kad tai, ką parašė, remiasi Dievo Žodžiu, tuomet galime laikytis tų mokymų ištikimai, eidami per vargus ir džiaugsmus, o VIEŠPATS nedels, suteikdamas mums pergalę. Tiesa, numesta ant žemės, vėl pakils iš naujo.

Pirmasis Loadikėjos Pasiuntinys

Charles Taze Russell
Paruzijos Pasiuntinys

VIEŠPATS pasakė, kad turi tuos septynis ganytojus ir aštuonis kunigaikščius, kurie taps iškelti iš Jo Mažojo Būrelio, iš Bažnyčios tarpo, Siono. Michėjo 5:6 kalbama [tuo atveju, kai Biblijos vertimas lietuvių kalboje neatitinka su vertimu cituojamu autoriaus, Biblijos eilutės buvo išverstos iš anglų kalbos, kaip tai pateikta straipsnio autoriaus anglų kalboje – vert. past.]: „Jie nuniokos Asirijos kraštą kardu (Dvasios kardu, Tiesos kardu)“, ir be abejo jis niokoja asiriečių žemę. Niokoja žemę tų, kurie norėtų niekais paversti mūsų Tiesos paveldą ir Tiesos dvasią; naikina tuos, kurie norėtų įžengti ir mindžioti, trypti mūsų rūmus, nes Dievo Žodis yra kalavijas, kuris padalina net į smulkiausias dalis. Dievo Žodis yra lūpos, ir išmintis, kurios niekas negali nugińčyti ar priešintis. „Jie nuniokos Asirijos ir Nimrodo kraštą (tai yra Babiloną) jo įėjimuose (jo gerai žinomose klaidose, tokiose kaip trejybė, amžinos kančios, numirusiųjų sąmoningumas – nuėjimas į dangų mirties akimirką, nors tebėra mirę)“. Turi jie daug įėjimų, arba žinomų doktrinų, ir kaip tik tuose įėjimuose Tiesa nugali jų klaidas. „Taip Jis

išlaisvins mus asirams (klaidintojams), įsiveržus į mūsų kraštą“. Eilutė 7 skamba taip: „Jokūbo likutis (čia grįžtame prie Jokūbo – kūniško Izraelio) tarp daugelio tautų bus kaip rasa, kuri ateina iš VIEŠPATIES, kaip lietus augalams, kuris nieko nelauks iš žmonių ir nedės vilčių į žmonių sūnus“. Ta eilutė primena Pak. Įst. 32:2, kur skaitome, kad Dievas sako: „Mano pamokymai kris kaip lietus, mano žodžiai kaip rasa, kaip lietaus srovės ant žolės ir kaip lašai ant želmenų“. Malonios tiesos, paprastos, pagrindinės tiesos, Žodžio pienas kaip rasa ant jaunų žolynų, o Epifaninės Tiesos, gilesnės Tiesos, kaip lietus ant žolės (ant tų, kurie labiau išsiugdę). Apie Dievo Žodį čia kalbama kaip apie doktriną, o rasa simbolizuoja Tiesą. Ryšium su šia tema mes kai ką randame Zach. 8:12,13: „Pasėliai klestės (tai yra Restitucijos metu), vynmedis neš vaisių, žemė duos derlių ir dangus (dvasinė Karalystės fazė) – rasą“. Tiesa ateis iš dangaus. „Visa tai Aš duosiu šitos tautos likučiui (likutis – tie ištikimieji iš Izraelio turės Tiesą ir skelbs ją kitiems, kadangi jie yra žemiškoji Abraomo sėkla, palikuonys, kurie laimins visas žemės tautas). Judo ir Izraelio namai (visos dvylika giminių), jūs buvote prakeikimu tautose (tarp pagonių). Dabar jus išgelbėsiu ir jūs būsite palaiminimu. Nebijokite! Stiprios tebūna jūsų rankos!“. Girdėjome iš žydų, kad jie veikiau yra netekę drąsos. Klausia: „Ar Dievas paliko Izraelį? Pažiūrėkite, kas atsitiko Rusijoje! Pažiūrėkite, kas įvyko Vokietijoje iš Hitlerio rankų!“. Ne! Jie turi perskaityti Zach. 8:12,13 kas parašyta apie Izraelį (ne tiktai apie Izraelį, bet taip pat ir apie Judo namus). Dievas juos išgelbės ir jie bus palaiminimu žemei. Michėjo 5:8 kalba: „Jokūbo likutis tarp tautų bus kaip liūtas tarp laukinių žvėrių, kaip jauniklis liūtas avių bandose, kuris įsibrovęs mindo, drasko, ir nėra galinčio išgelbėti“. Ką tai reiškia? Tai reiškia, kad Izraelis stovės VIEŠPATIES jėgoje. VIEŠPATS pakils ir kovos už juos kaip senovės dienomis. Jų priešai bus išblaškyti, ir netiktai Jokūbo Priespaudos laike, bet taip pat per visą Tūkstantmetį pajungs sau tautas, žmones per Tiesą. Bus kaip liūtas, kaip jaunas liūtas tarp bandos. Sunaikins piktus nedorėlius ir sugriaus klaidas teisingumo ir Tiesos šviesa. 9 eilutė sako: „Tu pakelsi savo ranką prieš prispaudėjus, ir visi tavo priešai žus!“, arba palenkiant juos Tiesai, arba sunaikinant antroje mirtyje. 10 eilutė toliau tęsia: „Tą dieną (Tūkstantmetiniame Amžiuje), – sako VIEŠPATS, – Aš išnaikinsiu tavo žirgus, sudaužysiu tavo kovos vežimus“. Izraelis neturi pasitikėti daugiau kūniškais pečiais, savo mokslais nei organizacijomis. Turi žvelgti į Dievą Restitucijoje. Jis sako (11 eilutė): „sunaikinsiu miestus“ (pataisytame vertime yra „*priešus*“, ne „*miestus*“); „Sunaikinsiu tavo *priešus* krašte ir sugriausiu visas tavo tvirtoves“. Kas yra tos tvirtovės? Jos yra: politinė valdžia, kariniai arsenalai, įskaitant branduolinį ginklą, tautų sąjungos, religinės valdžios ir finansiniai konsorciumai. Dievas sugriaus visas tas tvirtoves. Jos nėra tuo, kuo turėtume pasitikėti. 12 eilutė sako: „Išnaikinsiu burtininkus tavo krašte, ir nebebus tavyje žynių“. Jis pašalins visokias spekuliacijas, pranašavimus, spėliojimus, prasimanymus, visokias klaidas ir burtus. 13 eilutė: „Aš išnaikinsiu jūsų drožinius ir statulas, kad nebegarbintumėte savo rankų darbų“. Dabar pradedama tai vykdyti. Dar daug turės būti padaryta Jokūbo Priespaudoje ir po jos. 14 eilutė: „Išrausiu giraites tavo krašte ir nusiaubsiu miestus (*priešus*)“. Pataisyto Biblijos leidimo (Revised Version) ir Angliško Biblijos vertimo (Authorized Version) paraštėje ir Leeser vertime yra išversta *priešus*, ne *miestus*. 15 eilutė: „Užsirūstinęs ir įtūžęs atkeršysiu tautoms (pagonims, bedieviams, tautoms), kurios neklausė manęs“. Tai yra, tiems, kurie Restitucijos laike gali prisitaikyti prie tuomet būsiančių sąlygų išoriškai, bet iš tikrųjų nebus paklusnūs Dievo Žodžiui ir Jo Šventajai

Antrasis Laodikėjos Pasiuntinys

Paul S. L. Johnson
Epifanijos Pasiuntinys

Dvasiai. Tie, kurie neklausys, ir netaps klusniais, bus išnaikinti. Dievas įvykdys kerštą ožių klasei, tiems, kurie nebus paklusnūs.

Mes čia turime puikią pranašystę, Evangelijos Amžiaus santrauką, o taip pat numatymą to, kas bus ateityje garbingame Tūkstantmetyje, žmonijos pasaulio Restitucijoje, o taip pat apie atkirtimą, sunaikinant tuos, kurie nenorės klausyti.

Labai trumpai apsvarstėme tuos du skyrius, bet tai davė mums tam tikrą santrauką, greitą žvilgsnį į labai glaustą išdėstymą to, ką Dievas paruošė Bažnyčiai, Sionui, ir Izraelio namams, ir Judo namams, ir žmonijos pasauliui. Kokią turime nuostabią Bibliją. Kur tik atsiverčiame jos lapus, visur ji prabyla į mus. Tegul bus pašlovintas Dievo vardas!

PT, TP'12,55-57

2014 metų devizas

TIKRASIS KELIAS

„Tu parodysi man gyvenimo kelią; Tavo akivaizdoje yra džiaugsmo pilnatvė, Tavo dešinėje – malonumai per amžius" (Ps. 16:11).

91 giesmė

Yra tiktai du visuotiniai keliai, kuriais žmonės gali keliauti Evangelijos Amžiuje, kuris prasidėjo kartu su mūsų Viešpaties krikštu (29 metai m. e.) ir nėra dar pilnai pasibaigęs. Tai yra (1) platus kelias, kuris veda į pražūtį, ir (2) siauras kelias, kuris veda į gyvenimą (Mato 7:13,14). Per tuos 6000 su viršum metų žmonijos šeimyna, bendrai paėmus, pastoviai skuba plačiu, vedančiu žemyn, keliu į sunaikinimą. Palyginus tiktai nedaugelis mėgino pakeisti savo elgesį, nukreipiant atgal savo žingsnius, ir kopti sunkiu, aukštyn vedančiu keliu, vedančiu į gyvenimą dvasiniame lygyje, keliu, kuriuo ėjo Jėzus, mūsų Vadas ir mūsų Pavyzdys, ir kuriuo Dievo žmonės Evangelijos Amžiuje turėjo eiti, sekdami Jėzų.

DABARTINĖ TIESA
ir
Kristaus Epifanijos Šauklys

ISSN 1392-3099

Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio.
Žurnalas anglų kalba leidžiamas 4 kartus per metus
(Žiema, Pavasaris, Vasara, Ruduo).

Leidėjas –
PASAULIETINIS NAMŲ MISIONIERINIS JUDĖJIMAS
(LAUMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT)

Redaktorius

Leon J. Snyder, Bible Standard Ministries,
1156 St. Matthews Road,
Chester Springs, Pennsylvania 19425-2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba ad interim redaktorius:

Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17,
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki, POLSKA.

Žurnalas lietuvių kalba leidžiamas vieną kartą per metus.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:

P. d. Nr. 1, LT – 45012, Kaunas.

Kiti leidiniai:
Biblijos Vėliava

Žurnalai leidžiami:
anglų, lenkų, prancūzų, vokiečių, portugalų, tamilų, malajų, kanadiečių ir ukrainiečių kalbomis.

Šis periodnis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas –

• apginti Paruzijos Tiesą, kurią Viešpats suteikė per „tą Tarną", kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą;

• apginti potvarkius, statutą, testamentą, duotus Viešpaties per „tą Tarną", taip, kad įpareigotų, ištų kontroliuojančias korporacijas ir Tiesos žmonių draugijas;

• išaiškinti ir ginti Epifanijos-Bazilėjos aiškėjančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra dvasinis maistas tinkamu laiku, pagal Jo Valią.

Kai įsigiliname svarstydami, kiek daug Šventame Rašte yra pasakyta apie džiaugsmą ir Dievo žmonių džiūgavimą, pradedame vis giliau suprasti, kad mūsų Dangiškasis Tėvas labai rūpinasi Savo vaikų laime net ir dabartiniame gyvenime. Pasaulietiški žmonės negali to pastebėti; todėl jie mato ištikimų Dievo žmonių gyvenimą kaip sunkų ir liūdną likimą, o Dievą, kaip rūstų Viešpatį, kuris nedaug arba visai nesidomi Savo vaikų laime. Tai, žinoma, yra dėl to, kad jie yra nepasišventę, paprasti žmonės, neturintys Dievo Šventosios Dvasios, nes žemiškas žmogus „nepriima to, kas yra iš Dievo, nes jam tai kvailystė; ir negali suprasti, nes tai dvasiškai vertinama" (1 Kor. 2:14). Bet dvasiško nusistatymo Dievo žmonės turi dvasinį maistą ir naudojasi kitomis dvasinėmis palaimomis, kurių pasaulis negali suprasti, o jų širdys yra pripildytos džiaugsmo, kurio niekas negali iš jų atimti.

Apaštalas Paulius primena Dievo žmonėms, sakydamas: „Džiaukitės Viešpatyje visuomet! Ir vėl kartoju: džiaukitės!" (Fil. 4:4). Panašiai Psalmistas kviečia teisinguosius džiaugtis, sakydamas: „Džiaukitės VIEŠPATYJE, džiūgau-

kite, teisieji, šaukite iš džiaugsmo, tiesiaširdžiai. Džiūgaukite, teisieji, VIEŠPATYJE, doriesiems tinka gyriaus giesmė“ (Ps. 32:11; Ps. 33:1). Tas palaimintas džiaugsmas, kuris taip nuostabiai pakelia sielą virš vargų, sielvarto ir dabartinio gyvenimo staigmenų, kaip tai išsireiškia Apaštalas ir Psalmistas, yra džiaugsmas „VIEŠPATYJE“, o ne džiaugsmas turtais, viltimis ir ambicijomis. Tie visi žemiški dalykai yra taip greit praeinantys ir nepastovūs, kad vienas nelaimės vėjo pūstelėjimas, gali viską sunaikinti tiems, kurie tai turėjo. Tie, kurių džiaugsmas remiasi tais dalykais, paprastai lieka labai nusiminę; bet ne taip yra su tais, kurių širdys pasitiki Dievu ir kuriems Jis nurodė gyvenimo kelią. Jie išmoko įvertinti dabartinio gyvenimo dalykus pagal jų tikrą vertę; jie pastebi, kad tie visi džiaugsmai yra ir praeinantys, ir nesuteikiantys pasitenkinimo. Jie pastebi, kad vienintelė tikra ir išliekanti tų dalykų vertė yra suteikimas jiems galimybės gauti išbandymų, kurie juos disciplinuoja ir išmoko dalykų, susijusių su Dievu, o taip pat suteikia jiems pagalbą, kad galėtų išgirsti ir reaguoti į Dievo pašaukimą, ir, kad galėtų padaryti savo pašaukimą ir išrinkimą tikrais (2 Pet. 1:10).

Dabar pasaulis, bendrai kalbant, neturi ausų, linkusių klausyti. Daugelis Žydų žino, kad Dievas sudarė sandorą su jų tėvais prie Sinajaus Kalno, su Moze kaip tarpininku; ir jie turi tikras viltis, paremtas to Įstatymo Sandora. Bet Kūniškas Izraelis mažai arba visai nežino apie ypatingą aukos sandorą, galiojančią šiame Evangelijos Amžiuje (Ps. 50:5; Mt. 13:10-17).

Pasišventusiam asmeniui, kuris iš tikro „garbina VIEŠPATĮ“, yra suteikiama Jo paslaptis – žinojimas tos paslapties, kuri buvo paslėpta nuo praėjusių amžių ir kartų (Kol. 1:26,27). Ši Dieviškojo Amžių Plano paslaptis yra paslėpta nuo pasaulio ir nuo vardinių krikščionių palyginimuose, paveiksluose ir simboliuose – paslėpta nuo visų, išskyrus pilnai pasišventusius Dievo vaikus. Ta mintis, kad pasišventę Dievo žmonės turės protinį sugebėjimą suprasti Dievo planus, kurie labai skirsis nuo to žinojimo, kokį turės pasaulis, yra išsaugota Šventame Rašte labiau mums (1 Kor. 2:7-16).

Todėl turėjimas tos puikios informacijos turi būti laikomas labai svarbiu dalyku visiems, kurie pripažįsta, jog yra Dievo žmonėmis; nes tai atskiria tuos, kurie yra paprasčiausiai Jo tarnais, nuo tų, kurie gavo Šventąją Dvasią ir yra laikomi draugais ir sūnumis – kurie tapo supažindintais su savo Dangiškojo Tėvo Planu (Jono 15:15).

Pasišventusių privilegija yra ėjimas gyvenimo keliu, kurį Viešpats Dievas rodo mums Savo Žodyje. Turime dabartinius džiaugsmus, taip pat viltį ir tikėjimą į tuos dalykus, kurie yra nematomi, dalykus tikrus ir amžinus (2 Kor. 4:18). Kaip tikintys Jo ypatinga malone žinome, kad ateityje, tame garbingame prikėlime, taip pat turėsime džiaugsmo pilnatvę ir malonumus per amžius.

Taika, širdies ir proto poilsis, sielos ramybė, yra ta laimė, kurios trokšta visi žmonės, tačiau didžiulė dauguma žmonių ieško jos nesėkmingai, nes ieško ten, kur negalima jos rasti. Dievas sukūrė žmogų Savo paties malonumui (Apr. 4:11;

Iz. 43:7) ir į Savo paveikslą, taip, kad žmogaus tikras malonumas, laimė ir taika galėtų būti harmonijoje, bendravime ir pritarime su savo Kūrėju, kad draugystė būtų abipusiškai jaučiama. Jo troškimas yra, kad į meilę būtų reaguojama meile, į susižavėjimą – susižavėjimu, į dorybę – dorybe, į malonę – malone, Kūrėjuje ir kūrinyje, taip, kaip veidrodyje veidas atspindi veidą. Mūsų metų devizo tekstas tvirtina, kad Jehova duos džiaugsmo pilnatvę tiems, kurie eina gyvenimo keliu.

Dievas yra laimingas realizuodamas ir panaudodamas visus kilniausius Savo garbingo charakterio bruožus. Džiaugsmo pilnatvė yra pagilinama per tų širdies ir proto dorybių įvertinimą iš Jo kūrinių pusės ir per parodymą juose tų pačių dorybių. Panašiai ir žmogus turi aiškiai suprasti ir parodyti kilnius sugebėjimus savo būdo ir formuoti charakterį į savo Dangiškojo Tėvo panašumą ir gauti Jo pripažinimą; o kai įsitikins, jog tikroji laimė yra pritarime jo paties sąžinei ir pripažinime savo Kūrėjo ir Teisėjo, kurio malonėje yra gyvenimas, tuomet atras „malonumus per amžius“ (Ps. 16:11). Karalius Dovydas yra vienas iš tų, kuriame Dievas rado priežastį, kad jį mylėtų ir suteiktų jam ypatingos malonės, o Dovydas atsidėkodamas už tai parašė: „Džiaukitės Viešpatyje, teisieji, nes doriesiems tinka gyriaus giesmė“. Dovydas sako, kad garbė „tinka [yra tinkama] doriems“. Klausiame kodėl? Akivaizdu, meilus dėkingumas yra viena iš sielos dorybių, įskiepytų Dievo; todėl yra viena iš tų, kuri turi būti praktikuojama. Dėkingumas yra tuo inteligentiškų kūrinių bruožu, kuris yra skirtas reaguoti į Dievo gerumą ir palankumą, ir yra tas charakterio elementas žmoguje, kuris daro galimą jam draugavimą ir bendravimą su Dievu ir Jėzumi (1 Jono 1:3). Dievas apdovanojo Savo žmogiškus kūrinius tuo charakterio elementu, kuris reaguotų į Jo paties gerumą, kad nustatyti gyvą ir džiaugsmingą ryšį su Dievu, kuris yra svarbiausiu žmogaus egzistencijos tikslu, kaip kūriniui, taip ir Kūrėjui. Taip, tikrai „Jo akivaizdoje yra džiaugsmo pilnatvė“!

DŽIAUGSMAS IR PALAIMA ŠIANDIEN

Pasišventusiems Dievo žmonėms džiaugsmo pilnatvė yra dabar, kada, Jo buvimo čia metu ir malonėje šiame gyvenime, jie visi turi privilegiją džiaugtis. Mūsų sugebėjimas džiaugtis dabar nėra džiaugimasis tais dalykais, kurie bus kada tai ateityje, bet yra galimybė jau dabar turėti mūsų mažus žemiškus indus, perpildytus VIEŠPATIES džiaugsmu. Ir diena po dienos mūsų privilegija yra įsisąmoninimas Dievo buvimo ir malonės, jeigu artinamės prie Jo, eidami gyvenimo keliu, paklusnumo ir pasiaukojimo iš meilės keliu. Jėzus pasakė: „Kas myli mane, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės, mes pas jį ateisime ir apsigyvensime“ (Jono 14:23). Ar tokioje brangioje draugystėje ir tokiame nuostabiame bendravime, kaip šis (nes iš tikro „mūsų bendravimas yra su Tėvu ir Jo sūnumi Jėzumi Kristumi – 1 Jono 1:3), koks nors krikščionis gali nesuprasti, nors iš dalies, džiaugsmo VIEŠPATYJE? NE, kuo labiau mes realizuosime visa tai, tuo labiau didės džiaugsmo pilnatvė, nes VIEŠPATIES buvime čia yra džiaugsmo pilnatvė, nepriklausomai nuo to, kokios gali būti mus supančios sąlygos ir aplinkybės.

Atsižvelgiant į tai, kaip pasišventęs krikščionis patiria nuostabias maldos palaimas ir artimą bendravimą su Dangiškuoju Tėvu ir Jėzumi, jo brangiu Išganytoju, ir kai pergyvena didžiulį malonumą studijuojant Bibliją, kurios dėka susipažįsta su Dievo šlovinga asmenybe ir charakteriu, o taip pat su Jo nuostabiu planu Bažnyčios ir pasaulio išgelbėjimui (1 Tim. 4:10; 1 Jono 2:2), ir kaip jis auga žinojime ir malonėje, vis daugiau išsiugdydamas Dvasios vaisių Dievo Šventosios Dvasios įtakoje (Gal. 5:16-18,22,23), jo džiaugsmas VIEŠPATYJE nuolatos darysis vis gilesnis ir augs iki jo pilnumo, o jo sugebėjimas jį priimti taip pat padidės (2 Kor. 6:13). Jis vis mažiau derinsis prie šio pasaulio ir vis daugiau pasikeis per savo proto atnaujinimą, kai įsitikins, kokia yra gera, ir priimtina, ir tobula Dievo valia (Rom. 12:2). Jo širdis taps vis labiau sutvirtinta su Dievu meilėje.

Palaimintame tokios patirties supratime ir tikėjimo užtikrinime, kuris buvo jam duotas per visą jo sunkių darbų laiką, Šventasis Paulius sušuko: „Kas gi mus atskirs nuo Kristaus meilės?“ (Rom. 8:35). Taip, VIEŠPATIES buvime čia, nepriklausomai nuo to, kur randamės, yra džiaugsmo pilnatvė! Ta palaiminta privilegija priklauso taip pat ir mums, jeigu per tikėjimą pilnai įsigiliname į VIEŠPATIES valią ir malonę, kartu su palaimintu aiškiu supratimu nuolatinio mūsų Dangiškojo Tėvo ir mūsų Viešpaties Jėzaus buvimo visa laiką, Jų meilės ir malonės buvimu, o taip pat ir tikėjimo, kuris remiasi brangiais Dievo pa-

žadais, ir tinkamai panaudoja juos. Ar kokia siela gali nesidžiaugti ir nebūti patenkinta, net giliame liūdesyje ir dideliame varge?

Dabartinis pasaulis yra pilnas apgaulės ir suklaidintų žmonių, kurie iš tikro mano, kad yra teisūs, ir kurie atitinkamu laiku tikisi, kad realizuosis jų klaidingos viltys. Yra politinės iliuzijos, finansinės iliuzijos, socialinės iliuzijos, o taip pat religinės iliuzijos, ir milijonai žmonių pasiduoda joms, pašvęsdami visą savo laiką ir energiją tiktai tam, kad galų gale pamatytų sumaišties sūkurius, nelaimes ir galutinį visų savo vilčių žlugimą.

KELIAS, KURIS VEDA Į SUNAIKINIMĄ

Apgaudamas pats save, kas nors gali pasirinkti tokį elgesio kelią, kuris iš esmės yra blogas, pasipriešindamas Dieviškos teisės dvasiai ir tikslui, o kuris, nepaisant viso šito, jam gali atrodyti teisingas, dėl jo klaidingo mąstymo, primesto kūno valios ir tariamai paremto Dievo Žodžiu, tačiau prieštaraujančio teisingumo pagrindinėms taisyklėms. Taip, ypatingos šėtono atakos yra nukreiptos į tuos, kurie atsigręžė į VIEŠPATĮ ir pradėjo eiti teisingumo keliu, kurie buvo pašventinti Tiesa ir jos Dvasia (Jono 17:17,19). Tačiau šėtonas nugalėjo daugelį iš jų. Taip, kaip traukinys, kuris keičia bėgius iš vienų į kitus, pradeda labai nežymiai nutolti nuo tiesios linijos ir, paprastai, pradžioje atrodo, jog juda ta pačia kryptimi, bet po to laipsniškai nukrypsta vis labiau, o galiausiai važiuoja visiškai kita kryptimi, taip ir krikščionis, kuris tampa neištikimu, pradžioje nutolsta nuo tiesos ir teisingumo kelio tiktai nežymia dalimi; galbūt jis nebesirūpins stropiai saugoti savo širdies minčių ir ketinimų arba laikas nuo laiko leis sau truputį pasaulietiškumo ar savanaudiškumo, laužydamas savo pasišventimą Dievui, arba apsileis studijavime ir Šventojo Rašto svarstyme.

Tokie nedideli nukrypimai pradžioje gali pasirodyti tokie smulkūs, kad į juos, atrodo, reikia kreipti nedaug dėmesio arba visiškai nekreipti dėmesio, tačiau jie vis labiau tampa pripratimu, įpročiais, ir asmuo, kuris pasirenka neteisingą kelią, vis labiau tampa jų belaisviu; ir jis patenka į „rutiną“, sustingimą – kuris, kaip taikliai galima apibrėžti, „uždaro jį spąstuose“. Žinodamas, kad eina keliu, nutolinančiu nuo Dievo, toks asmuo kaskart labiau praranda norą maldos ir bendravimo su Dievu, o po kurio laiko gali ir visai nustoti melstis. Kai nustoja eiti „gyvenimo keliu“, vis labiau pasiduoda savanaudiškumui, egoizmui ir pasaulietiškumui; o kai nuodėmė ir klaida vis daugiau įgauna persvarą jo prote ir širdyje, jis skiria kaskart vis mažiau dėmesio naudingam skaitymui, studijavimui ir Biblijos nagrinėjimui. Ir kuo gilesnė darosi jo „rutina“, ir kuo toliau eina tuo blogu keliu, tuo labiau ima valdyti pikti įpročiai ir tuo sunkiau bus jam sugrįžti prie harmonijos su Dievu.

REIKALINGAS BUDRUMAS

Krikščionys neišvengiamai turi rūpestingai budėti ir saugotis, nes „platus kelias veda į pražūtį“ (Mt. 7:13). Užsispyręs savavališkas laikymasis tame plačiame kelyje galų gale nuveda į Antrą mirtį. Saugodami patys save, visada atsiminkime, kad nors per Kristų turime priskirtą mums išteisinimo būseną prieš Dievą, tai vis tiek tebeturime žmogaus širdį, kuri „yra labai klastinga ir be galo nedora“ (Jer. 17:9) ir ji reikalauja nuolatinio mūsų budrumo ir apvalymo, kad išmoktume praktikuoti gyvenime Apaštalo Pauliaus taisyklę: „mes elgėmės pasaulyje, o ypač su jumis, su Dievo teikiamu paprastumu ir nuoširdumu – ne su kūniška išmintimi, bet Dievo malone“ (2 Kor. 1:12). Jeigu širdis bus pasipūtusi dėl puikybės, ambicijų ar savanaudiškumo, ar kokiame nors laipsnyje būtų užnuodyta šio pasaulio dvasia, tada saugokitės, nes yra didelis pavojus įeiti į kelią, kuris žmogui

Palaiminti yra tie, kurie kasdien pažadina kituose ugdantį rūpinimąsi kitais ir parodo širdies geranoriškumą.

Palaiminti yra tie, kurių nesavanaudiška meilė yra lyg šviesus Dievo atspindys aukštybėse.

Palaiminti yra tie, kurių gerumas ir gailestingumas šiltai priglaudžia ir kitų širdis.

atrodo tikras todėl, kad apakino jo paties iškreipta valia arba jo kūniškas protas, ir kuris, tačiau, baigiasi galiausiai Antroje mirtyje!

Krikščioniui ėjimas plačiuoju keliu yra daug labiau pavojingas nei šio pasaulio žmonėms, kadangi pasaulis savo išmintimi nežino Dievo (1 Kor. 1:21), tačiau krikščionis nusideda prieš didesnę šviesą, todėl daugiau yra atsakingas. „Bet jeigu, ištrūkę iš pasaulio purvyno Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu, jie ir vėl įklimpę pralaimi, tai jiems paskui darosi blogiau negu pirma. Jiems būtų buvę geriau iš viso nepažinti teisumo kelio, negu, jį pažinus, nusigręžti nuo jiems duoto švento įsakymo. Jiems nutiko, kaip sako teisinga patarlė: „Šuo sugrįžta prie savo vėmalo“, ir: „Išmaudyta kiaulė vėl voliojasi purvyne“. (2 Petro 2:20-22). „Jeigu jis atsitrauktų, mano siela juo nebesigėrės“ (Hebr. 10:38).

Taigi, kaip tikri krikščionys, ištikimai vaikščiokime „gyvenimo keliu“ taip, kaip mūsų Viešpats, „gerasis Ganytojas“, kuris „Savo gyvybę guldo už avis“ (Jono 10:11), rodydamas mums kelią; ir džiaukimės Dievo akivaizdoje „džiaugsmo pilnatve“, kurią Dievas suteikia tiems, kurie randasi Jo ypatingoje malonėje. „Nuo VIEŠPATIES priklauso žmogaus žingsniai, Jis sutvirtina tą, kurio kelias Jam patinka“ (Ps. 37:23).

Iš tikrųjų, Dievo valia yra, kad visi Jo vaikai būtų laimingi Jame, kad jie visada džiaugtųsi, o jeigu kam trūksta tos palaimos, tai jis gyvena žemiau savo privilegijų. Įvertinkime Dievo malonę taip didžiai, kad kiekvieną kartą vis labiau norėtume stengtis ją gauti. Atsiminkime paraginimą: „Prašykite ir jums bus duota, ieškokite ir rasite, belskite ir bus jums atidaryta“ (Mato 7:7). Visi Dievo malonės turtai priklauso mums, jeigu su tikėjimu ir nuolankumu jų sieksime. Pasišventęs krikščionis turi būti tokio nusistatymo, kad galėtų gauti gausių Dievo palaimų, kaip nurodyta Dievo Žodyje. Viešpats Jėzus pasakė: „Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų“ (Jono 16:24; 15:11). Joks žmogus negali atimti mums mūsų džiaugsmo taip ilgai, kol mes gyvename Jame, kuris yra mūsų gyvenimas, mūsų džiaugsmas, mūsų poilsis, mūsų viltis (Jono 16:22).

Mūsų troškimas ir mūsų malda yra, kad tos mintys būtų naudingos, pagelbėtų kai įžengiame vėl į kitus studijavimo metus su didele viltimi rasti Dievo Jehovos patarimų kiekvienai mūsų pasišventusio gyvenimo dienai. Tikime, kad ši tema apie du kelius, atidarytus žmonijai šiame laike, pasitarnaus tam tikslui, kad pasišventusiam Dievo vaikui nurodyti priežastį, jog eiti reikia „siauruoju keliu, kuris veda į gyvenimą“. Taip, tikrai Dievas Jehova nurodys mums gyvenimo kelią, ir jeigu būsime ištikimi, Jo buvime čia rasime džiaugsmo pilnatvę! Mūsų himnas šiems metams bus giesmė Nr. 91 „MŪSŲ IŠTIKIMAS VADAS” (anglų k.). Jos žodžiai išreiškia pakvietimą – „maloniai vesk mus už rankos“; jėgą – „nepalik mus abejonėj ir baimėj“; paguodą – „pašnibždomis, švelniai pasakyk: ateik keleivi“.

PT, TP’14,2-5

PASKUTINIEJI ELIJO IR ELIZIEJAUS ARTIMAI SUSIJĘ VEIKSMAI

(2 Kar. 2:8-14, tęsinys iš D. T. 2012 m., Nr. 22, 16 psl.)

ANTRĄ KARTĄ JIE SKELBĖ: ALELIUJA!

(82) Tvirtinimas iš Apr. 19:1,2, sujungtas su ankstesniu argumentu, suteikia mums tolimesnį įrodymą, kad Mažasis Būrelis, dar būdamas kūne, girdės, kaip Didžioji Minia, atskirta ir skirtinga nei Mažasis Būrelis, turėdama apsiaustą, skelbs savo žinią apie bausmę ir nelaimę. Žodžiai, išversti iš Apr. 19:1 kaip „didžiulė minia“, reiškia tą patį, ką ir „gausi minia“ 6-oje eilutėje, ir tą patį, kas Apr. 7:9 išversta „milžiniška minia“. Apibendrinant reikia pasakyti, kad tose dviejose eilutėse yra duota „didžiosios kampanijos“ skelbiamos žinios santrauka. Ir būtent šis pranešimas ir ši žinia, kaip tokia, ir vien tik ši žinia, taip apibendrinta, daro VII Tomą tuo septintu dubeniu. Draugijos rėmėjai žodžiu, o taip pat panaudodami

VII Tomą, „Babilono Kritimas“ ir keletą numerių „Karalystės Žinių“, skelbė žinią, aprašytą tose dviejose ištraukose. Tai, kad turėjo būti pertrauka, kurios metu jie turėjo nustoti skelbti apie nelaimę ir bausmę, parodo trečia eilutė, kurioje parodytas atnaujintas skelbimas, smerkiantis Babiloną: „*ir antrą kartą* jie tarė: „Aleliuja! Dūmai nuo jos kyla aukštyn per amžių amžius“. Atrodo, kad dabar gyvename tos pertraukos metu, kuri bus nutraukta, kai jie *antrą kart*ą vėl pasakys: „Aleliuja! Dūmai nuo jos kyla aukštyn per amžių amžius“ [Šis straipsnis buvo išleistas pirmame *„Dabartinės Tiesos“* leidime 1918m. gruodžio mėnesį, ir iš naujo pakartotas 1919m. gegužės mėnesį. Ta pertrauka baigėsi nuo to momento, kai valdžia nustojo persekioti Draugijos vadus ir leido pardavinėti VII Tomą, o Draugijos šalininkai pradėjo vykdyti Apr. 19:3, ką, pasiremiant šia eilute, mes numatėme jų atžvilgiu].

(83) F. H. McGee kritikuoja autorių, kad naudojasi tuo penktu argumentu, tvirtinančiu, kad kai kurie dalykai, išgirsti Jono Apreiškime, išsipildys tik praėjus ilgam laikui po to, kai Mažasis Būrelis paliks kūną. Mūsų atsakymas yra toks, kad nors kai kuriuose atvejuose dalykai, kuriuos Jonas *matė*, turėjo išsipildyti Jono klasei jau palikus pasaulį, tai, kaip galime pastebėti, jis nepagrįstai prieštarauja *šių eilučių* panaudojimui kaip įrodymo, kad Jono klasė *dar kūne girdės* Didžiąją Minią, kaip tokią, skelbiančią savo misijos žinią. Tos dvi eilutės nepriklauso toms, kurios parodytų įvykius, kai Bažnyčia jau bus palikusi kūną. Tikime, kad dar kitos papildomos pastabos paaiškins tą dalyką. Kaip visi žinome, kad tai, ką daro Jonas Apreiškime, simbolizuoja tai, ką daro Bažnyčia tuo metu, kai išsipildo dalykai, parodyti Jono veiksmuose. Atsiminkime, kad kiekvienas dalykas, ką Jonas girdėjo ir matė, taip kaip tai yra užrašyta Apreiškime, *tai jis girdėjo ir matė Patmos saloje*. Žodis *Patmos* reiškia: *kenčiantis, mirtingas*, ir yra naudojamas simbolizuoti kentėjimus ir mirtingą būseną, kurioje gyvena Bažnyčia, kol yra kūne. Todėl, dar *būdamas* kūne, t. y., simbolinėje Patmos saloje, antitipinis Jonas turėjo daryti visus dalykus, simbolizuojamus Apaštalo veiksmais regėjimo metu raidinėje Patmos saloje. Kai kuriuos dalykus, matytus Jono ir vykusius, *kai jis dar buvo kūne*, antitipinis Jonas dar mirtingumo, kentėjimo būsenoje, t. y., simbolinėje Patmos, mato tiek *kūno akimis*, tiek ir *supratimo akimis*. Kai kurie iš tų dalykų, kuriuos Jonas matė, simbolizuoja dalykus, išsipildysiančius *po to*, kai antitipinis Jonas jau paliks kūną, bet kuriuos jis buvo matęs *būdamas kūne,* t. y., simbolinėje Patmos, vien tiktai *tikėjimo akimis*. Įvykius, parodytus Apreiškimo 6 ir 7 skyriuose, jis matė būdamas kūne, fizinėmis akimis, taip pat ir tikėjimo akimis. Kitais žodžiais sakant, viską toje knygoje antitipinis Jonas mato būdamas kūne, nepriklausomai, ar tai išsipildo, kol jis yra kūne, ar kai nebebus kūne. Jeigu įvykiai išsipildo jau palikus kūną, tai kūne mato juos tiktai supratimo akimis, o jeigu išsipildo jie, kol jis dar kūne, mato juos ir fizinėmis ir supratimo akimis. Bet kada yra pasakyta, kad *girdi* tą ar kitą, tai visada reiškia dalykus, vykusius girdėjimo laike. Pastebėkime, kad tekstas nesako, kad Jonas *matė*, bet sako, jog Jonas *girdėjo* Didžiosios Minios pranešimą. Tokiu būdu atmetame F. H. McGee prieštaravimus. Dar papildomai, imant visus tuos faktus, jog Jono girdėjimas to ar kito reiškia, kad tai nurodo į dalykus vykstančius jam prieš akis, t. y., girdi Didžiosios Minios pareiškimus ir darbus, parodytus Apr. 16:17, įvykstančius pirmiau nei revoliucija, kuri parodyta 18-20 eilutėse (dalis to darbo aprašyta Apr. 19:1,2) – prieiname tos išvados, kad visas šis darbas įvyksta dar prieš revoliuciją, tai reiškia, prieš Bažnyčiai paliekant kūną, kas įvyks anarchijos pradžioje. Todėl, Jono klasė girdi Didžiosios Minios pranešimą ir jos žinią (Apr. 19:1,2) *ir kūno ir proto ausimis*, kadangi skelbiama, *kai Mažasis Būrelis vis dar yra kūne*.

JONAS GIRDI IR MATO VISĄ APREIŠKIMĄ

(84) C. J. Woodworth tvirtinimas, jog Jono klasė girdi šią skelbiamą žinią būdama danguje, jau palikusi kūną, derinasi su mintimi, kad Didžioji Minia gaus apsiaustą tik po to, kai Mažasis Būrelis jau bus palikęs žemę. Tačiau šis tvirtinimas nesiderina su Apreiškimo knyga, nes tada turėtų paimti Jono klasę iš simbolinės Patmos salos, t. y., iš kentėjimo ir mirtingumo sąlygų, kaip liudytojus, mačiusius aprašytus dalykus. Tai yra disharmonijoje, nesutinka su faktu, kad raidinis Jonas matė ir girdėjo visą Apreiškimą, būdamas raidinėje Patmos saloje. Taigi, Jono klasė turi būti liudininke ir matyti, ar tai kūno akimis, ar tai proto akimis, visų tų įvykių išsipildymą simbolinėje Patmos saloje. Matome, kad C. J. Woodworth ir F. H. McGee atrodo klysta, teisingai nesuprasdami šios ištraukos išaiškinimo. Aukščiau išdėstyti faktai įrodo, kad antitipinis Jonas, dar būdamas

kūne, savo fizinėmis ir proto ausimis turėjo girdėti Didžiąją Minią, barančią Didįjį Babiloną, o šis peikimas yra laikomas dalimi darbo, pavadinto antruoju smogimu į Jordaną. Taigi, pasiremdami šiuo įrodymu, prieiname išvados, jog yra tam tikras laiko tarpas tarp atskyrimo antitipinio Elijo ir Eliziejaus, ir tarp antitipinio Elijo įžengimo į dangų, paliekant šią žemę, o tame laiko tarpe įvyksta išsipildymas Eliziejaus atliktų veiksmų, nurodytų Antroje Karalių Knygoje.

(85) Nesigilindami į tipo reikšmę, paaiškiname, kad Hazaelio patepimas per Eliziejų (2 Kar. 8:7-13) antitipe reiškia kažką, kas įvyko prieš revoliuciją, kaip yra parodyta per įvykių eigos tvarką, aprašytą 2 Kar. 8 ir 9 skyriuose, ir per pasakytą patvirtinimą 1 Kar. 19:15-18, kur parodyta, jog tie, su kai kuriomis išimtimis, kurie išvengs Hazaelio simbolinio kardo, bus užmušti Jehu simboliniu kardu. Kadangi Jehu, kaip aukščiau nurodyta, simbolizuoja revoliucionierius, ir su tam tikromis išimtimis, užmuš tuos, kurie išvengs simbolinio Hazaelio kardo. Taigi, Hazaelis turi pradėti užmušimo darbą savo simboliniu kardu prieš tai, negu Jehu pradės savo veiklą. Eliziejus patepė Hazaelį (2 Kar. 8:7-15) savo kalba, o ne aliejumi – panašiai ir Elijas, ne aliejumi patepė Eliziejų, o savo apsiaustu (1 Kar. 19:19-21), tačiau ne jų atskyrimo dieną, kaip apie tai galvoja F. H. McGee – kad Hazaelis galėtų pradėti savo užmušimo darbą prieš patepant Jehu (2 Kar. 9:1-10), kuris turėjo pradėti revoliuciją Izraelyje. Iš to seka, kad Hazaelis pateptas per Eliziejų, praėjus keletui metų nuo to laiko, kai gavo apsiaustą, simbolizuoja kažką, ką Didžioji Minia padarys po atsiskyrimo nuo Mažojo Būrelio, dar prieš patepant revoliucionierius revoliucijai. Tas taip pat įrodo, kad tarp antitipinio Elijo ir Eliziejaus atskyrimo, ir tarp antitipinio Elijo apleidimo šios žemės (kadangi Mažasis Būrelis neapleis iki anarchijos pradžios) yra tam tikras laiko tarpas, o tame laikotarpyje išsipildys Eliziejaus veiksmai pagal 2 Karalių Knygą.

(86) Labai artimai susijęs su prieš tai minėtu argumentu yra kitas iš 1 Kar. 19:18. Kaip ankstesnėse eilutėse ką tik aiškinome, Hazaelis, Jehu ir Eliziejus, kiekvienas atskirai, atliko užmušinėjimo darbą savo simboliniais kardais. Iš 18-tos eilutės sužinome, kad tiktai 7000 (tie, kurie nesulenkė kelių prieš Baalą ir nebučiavo jo) nugalės simbolinius kardus tų trijų klasių. Apaštalas Paulius laiške Romiečiams 11:4 užtikrina mus, jog 7000 vyrų reiškia „išrinktuosius“. Iš to seka išvada, kad antitipinis Elijas, nugalėjo ne tiktai Hazaelio ir Jehu kardus, bet taip pat ir Eliziejaus kardą, o kad galėtų nugalėti Eliziejaus kardą, jis dar turi būti pasaulyje po to, kai Eliziejus gauna savo kardą, kas be abejo įvyko po atskyrimo nuo Elijo. Tai dar vienas argumentas, įrodantis buvimą antitipe tam tikro laiko tarpo, tarp perskyrimo Mažojo Būrelio nuo Didžiosios Minios, viena, ir paėmimo Mažojo Būrelio iš pasaulio, antra, o tame laikotarpyje įvyko antitipiniai Eliziejaus veiksmai, kurie paminėti 2 Karalių knygoje.

AZAZELIO OŽIO IŠVARYMAS LAUKAN

(87) Išvedimas Azazelio Ožio, ką įvykdė Vyriausiasis Kunigas (Kun. 16:20-22), nurodo, kad Eliziejaus klasė, kaip atskirta nuo Elijo klasės, vykdo savo tarnybą tuo laiku, kai antitipinis Elijas dar yra kūne. Vyriausiasis Kunigas *aukojimo rūbuose* išpažindavo ant to Ožio ne tiktai viso Izraelio nuodėmes, bet dar tais rūbais apsirengęs vedė jį nuo Susitikimo Padangtės durų iki kiemo vartų, o po to atiduoda jį į tam tikslui skirto žmogaus rankas. Jo aukojimo rūbai simbolizuoja tai, kad kol vykdė tuos du veiksmus, kai kuriuose Savo nariuose Jis bus dar kūne. Kadangi tai yra paskutinis kunigo darbas, kurį Vyriausiasis Pasaulio Kunigas atlieka kūne prieš palikdamas žemę, tai tuose dviejuose darbuose, be abejo, dalyvauja visi likę paskutinieji Aukščiausiojo Pasaulio Kunigo atstovai. Esame jau parodę, kad išpažinimas nuodėmių ant šio Ožio atvaizduoja tai, kaip simboliniame, smogimo į Jordaną paveiksle, Elijo klasė barė blogį darančiuosius, girdint Didžiosios Minios klasei, tiek esančiai Tiesoje, tiek ir nesančiai joje, nuo 1914 metų iki 1916 metų rudens. Tai reiškia, kad prieš tam laikui pasibaigiant, kiekvienas iš dar likusių paskutiniųjų Aukščiausiojo Pasaulio Kunigo narių turėjo nors dalinai dalyvauti tame išpažinime savavališkų padarytų nuodėmių ant antitipinio Ožio galvos. Sutinka tai su mintimi, kad tam tikrame laike, dar prieš išeinant „tam Tarnui“ už uždangos (tai reiškia, maždaug praeitos Paschos laiku), visi Išrinktieji buvo užantspauduoti kaktose. Tokiu būdu, net paskutinis užantspauduotas dalyvavo išpažinimo darbe, o tuo pačiu ir smogime į Jordaną. Atskyrimas Eliziejaus nuo Elijo yra tas pats bendras darbas, kaip ir išvedi-

mas Levitų, kaip naujų kūrinių, nuo Kunigų iš Šventosios į Kiemą. Tuo pačiu metu, kai jie taip buvo traktuojami kaip nauji kūriniai, jų žmogiška prigimtis per Vyriausiąjį Kunigą (kaip tai yra atvaizduota išvedant Azazelio ožį nuo Padangtės durų iki kiemo vartų ir jį atiduodant į tam paskirto žmogaus rankas) buvo atitraukta nuo aukojimo ant Aukuro Kieme, kur jie daro pašėlusias pastangas realizuojant savo valią, būdami dviveidžiai, dvejojantys savo prote, t. y., savo revoliucingume, ir yra atiduodami į nepalankias sąlygas ir asmenims, kurie atliks jų kūno sunaikinimo darbą.

(88) Suprasdami, kad išpažinimas savavališkai daromų Krikščionybės nuodėmių ant Didžiosios Minios galvos pasibaigė 1916 m. rudenį, mes pastebime, kad Amerikoje viešas atitraukimas pagrindinės dalies Didžiosios Minios klasės nuo jos uzurpuotų įvairių tarnybos formų prasidėjo, kai ji perėmė valdžios kontrolę Draugijoje, o Kunigai pasipriešino jos daromiems blogiems darbams, ypač iškeldami tai aikštėn per keturias publikacijas spaudoje, kurias parašė Direktorių dauguma, F. H. McGee, autorius ir kiti Aukščiausiojo Kunigo nariai, iš kurių dalis jų finansiškai ar kitais būdais parėmė šį darbą. Norėdami gintis nuo atskleistų demaskuojančių juos įrodymų, uzurpuojantys broliai kartu su savo šalininkais stengėsi nukreipti dėmesį nuo tokio viešo jų demaskavimo ir griebėsi „didžiosios kampanijos“, kurios metu jų aiškinimo daromos klaidos nuvedė juos tiesiai į tam paskirto žmogaus rankas. Tam tikslui paskirtas žmogus jiems buvo: pirma, nepalankios aplinkybės, karo sąlygos; ir antra, apklausa, tardymai, patraukimas baudžiamojon atsakomybėn, teismas, o kulminacija – griežtos bausmės. Iš esmės, panašios procedūros, nors ne visai tokios savo išorine forma, turėjo būti arba bus pritaikytos prieš kitus šios klasės narius, kol galiausiai visi iš Didžiosios Minios tokiu būdu bus nutempti nuo Susitikimo Padangtės durų iki Kiemo Vartų, ir bus atiduoti į tam paskirto žmogaus rankas. Atrodo, yra priežasčių tikėtis, kad tas darbas užsitęs galbūt keletą metų. Prasidėjo jis 1916 metais rudenį Anglijoje, ryšium su mūsų darbu tame krašte. Visas Azazelio Ožio išvedimo darbas yra vykdomas Vyriausiojo Kunigo, panaudojant paskutinius Jo narius, tebesančius kūne, kurie priešinasi Didžiosios Minios revoliucionizmui. Tas darbas yra parodytas paveiksle, kai Kunigas tempia tą ožį, o Didžiosios Minios pastangos išvengti to ir ištrūkti, parodytos ožio tąsymusi, užsispyrimu, o tas konfliktas tarp jų pasibaigs tiktai tada, kai Azazelio Ožys pateks į tam paskirto antitipinio žmogaus rankas. Pakartokime tą tvirtinimą: to Ožio ištempimo darbas, matyt, yra ilgai užtrunkantis procesas! Kadangi įvairios Azazelio Ožio grupės viena po kitos taip bus traktuojamos, tikriausiai praeis dar keletas metų, kol tas visas darbas Vyriausiojo Kunigo bus užbaigtas, per Jo narius kūne. Visa ta veikla įrodo, kad yra tam tikras laiko tarpas tarp Elijo ir Eliziejaus perskyrimo, ir tarp to pirmojo paėmimo iš šios žemės, o tame laikotarpyje įvyksta įvykiai, atvaizduoti Eliziejaus veiksmais 2 Karalių knygoje.

(89) Dar prieš paliekant šią temą, galbūt naudinga būtų paneigti ir sugriauti plačiai paplitusią nuomonę tarp Draugijos žmonių, t. y., kad Draugijos vadai, o taip pat ir kiti iš jų tarpo, kurie tapo įkalintais, yra tas antitipinis Jonas Krikštytojas kalėjime. Jeigu tai būtų tiesa, tada negalėtų būti tiesa, ką mes esame pasakę apie juos, kaip apie dalį Azazelio Ožio, atiduoto į tam paskirto žmogaus rankas; tačiau tai, kaip ir kiti jų išbandymai yra tik apgaulinga imitacija, pamėgdžiojimas tikrosios Bažnyčios išbandymų. Taip kaip Eliziejaus klasė, laikydama save esant tikruoju Elijumi, yra tik imitacija, pamėgdžiojimas Elijo, taip Eliziejaus klasė, laikydama save Jonu Krikštytoju, yra tik pamėgdžiotoja Jono Krikštytojo. Kiekvienu atveju tie išbandymai yra tik imitacija. Jų tvirtinimo atveju apie Joną Krikštytoją, galime pastebėti, jog taip yra, apsvarsčius du faktus. Pirma, nepateko jie į tuos vargus dėl to, kad jie būtų smerkę slaptą Amerikos valdžios su Romos katalikų Bažnyčia sąjungą, kadangi jie nei smerkė, nei nebuvo persekiojami, nei nebuvo įkalinti už smerkimą tokios sąjungos. Taigi, jų įkalinimas negali būti antitipu įkalinimo Jono už smerkimą Herodo ir Herodiados. Antra, jų tvirtinimas yra neteisingas dėl to, kad tas sąjungos tarp Bažnyčios ir Valstybės elementas, parodytas Herodo ir Herodiados sąjunga, dar neišsipildė. Jeigu šie brangūs broliai atkreiptų dėmesį į vienareikšmį „to Tarno“ mokymą šiuo klausimu, kurio paskutinius spausdintus žodžius ta tema galima rasti Pratarmėje P3, IV psl., 1 stulp., o taip pat Pratarmėje P4, II, III psl. (kur jis nurodo, kad ta sąjunga bus po karo, ir dar prieš revoliuciją, o po to tai prives prie persekiojimo antitipinės Jono klasės tuo laiku, kai antitipinė Hero-

diada atsisės kaip karalienė – palyg. Apr. 17:3-6, 16-18; Apr. 18:7-10), gal tada jie nebūtų papuolę į tą klaidą. Jau vien dėl šių dviejų priežasčių matome, kad jų tvirtinimas, jog jie yra antitipinis Jonas Krikštytojas kalėjime, yra be pagrindo. Tas antitipinio Jono išbandymas vis dar priklauso ateičiai [kas buvo tiesa 1918 metais, kada šis straipsnis buvo parašytas; bet tas suvaržymo išbandymas – antitipinis įkalinimas – prasidėjo 1927 metais rugpjūčio 3 dieną], o jų išbandymas, kaipo toks, yra tik klastotė, netikras išbandymas Jono Krikštytojo įkalinimo, kuris nereiškia raidinio įkalinimo, taip kaip ir jų smogimas į Jordaną iš tikrųjų buvo antras, tik imituotas kaip pirmas smogimas į Jordaną. Vietoj to, kad patirti antitipinio Jono Krikštytojo išbandymus, jie praeina išbandymus tam tikros dalies Azazelio Ožio, nuo tam paskirto žmogaus rankų. Iš tikro, mūsų Dievas elgiasi paslaptingu būdu!

ELIJO DARBAS PO PERSKYRIMO

(90) Elijo pasilikimas šioje žemėje ir tuo pačiu vykdymas aktyvios tarnybos daugelį metų po jo atskyrimo nuo Eliziejaus, įrodo, kad yra laiko tarpas tarp antitipinio Elijo ir Eliziejaus perskyrimo, ir to pirmojo paėmimo nuo šios žemės, o per tą laikotarpį antitipinis Eliziejus įvykdo veiksmus, kurie parodyti 2 Karalių knygoje tipinio Eliziejaus veiksmais. Veiksmas, apie kurį kalbama, yra išsiuntimas laiško per Eliją, praėjus maždaug aštuoniems metams po perskyrimo, Jehoramui, Judo karaliui, griežtai barant jį už jo nuodėmes ir grasinant jam užsitarnauta bausme nuo Viešpaties (2 Kronikų 21:12-15). Tos bausmės, aprašytos 16 ir 17 eilutėse, buvo įvykdytos dar prieš jo neišgydomą ligą, dėl kurios jis mirė, iškentėjęs skausmus dvejus metus. Tikriausiai įvykiai, aprašyti 16 ir 17 eilutėse, į kuriuos F. H. McGee neatkreipia dėmesio, tęsėsi du metus. Turėjo praeiti tam tikras laiko tarpas tarp laiško išsiuntimo ir bausmių prasidėjimo pagal 16-17 eilutes. Tas laiškas, labai tikėtina, galėjo būti išsiųstas maždaug ketvirtais metais Jehoramo valdymo, kuris iš viso tęsėsi aštuonis metus. F. H. McGee nepastebėjo parašymo 18-oje eilutėje, kur yra tokie žodžiai „po viso to“, o jie yra susiję su tais įvykiais, aprašytais 16 ir 17 eilutėse, ir tvirtina manydamas, kad liga prasidėjo tuoj pat atėjus laiškui. Tačiau nustatymas laiko trukmės tarp Elijo ir Eliziejaus perskyrimo ir to laiško atėjimo Jehoramui nėra svarbus dalykas tam argumentui, kurį mes pristatome. Autorius mano, kad tas laikotarpis truko apie aštuonis metus. Jeigu galima įrodyti, kad tas laiškas išsiųstas Elijo, o ne Eliziejaus, tai mūsų požiūris lieka patvirtintas, nežiūrint į tai, kokia pertrauka buvo tarp perskyrimo ir laiško išsiuntimo. Mes išspręsime tą klausimą, ir pateiksime keletą chronologinių pastabų, kurios patvirtins, jog F. H. McGee chronologija yra paini ir neteisinga, tiems, kurie pašvęs tam daugiau dėmesio.

(91) Prieš patvirtindami šią mintį apsvarstykime apie patį laišką. Parašyta taip: „Jam atėjo laiškas iš pranašo Elijo su žinia“. Kalbos struktūra parodo, kad jo kelionės *pradžioje* laiškas *išėjo* nuo Elijo, nes tas raštas buvo Elijo ir *nuo* jo. Jeigu mintis, kurią kai kas palaiko, būtų teisinga, kad Elijas parašė šį laišką kaip pranašystę dar prieš atskyrimą ir atidavė jį saugoti tam, kad galėtų jį įteikti ateityje atėjus nustatytam laikui, tai minėtas sakinys, kad ta mintis galėtų būti tikėtina, turi būti pakeistas taip: „Tada atėjo jam raštas pranašo Elijo, sakantis“. Net jeigu tas tekstas ir taip skambėtų, tai vis tiek nebūtų pilnai užtikrinta, ar laiškas tapo išsiųstas betarpiškai Elijo, ar per tarpininką. Šiuo atveju panaudota parašymo forma parodo, kad tas laiškas išėjo nuo Elijo tuo laiku, kai buvo išsiųstas, kadangi teksto žodžiai tokie: „Jam atėjo laiškas *iš* pranašo Elijo“.

(92) Teisingai, kad F. H. McGee atmeta teoriją, jog tas laiškas buvo pranašystė apie nedorumą ir apie bausmę Jehoramui, ir kad Elijo buvo kažkam pavestas saugoti, dar prieš atskyrimą nuo Eliziejaus. Jis yra šalininkas kitos teorijos, o būtent, kad tekste vietoj žodžio Elijas turėtų būti įstatytas žodis Eliziejus. Konvencijoje Asbury Park mums pasakė, jog taip teigia pasiremdamas patikimu šaltiniu. Atrodo, kad pagal jo „Svarbų Laišką“, tuo šaltiniu yra vertėjo Whiston pastaba apie Josephus pateiktą to įvykio paaiškinimą. Savo pastaboje, apie Josephus ištrauką, kur harmonijoje su Biblija, Josephus tvirtina: *Elijas išsiuntė laišką*, ir kur, remdamasis geriausiomis teksto versijomis, priduria, *kad jis vis dar buvo ant žemės*. Whiston suformulavo tokią kritišką pastabą: „Apie tą laišką kai kuriuose Josephus rankraščiuose pasakyta, kad tas laiškas atėjo Jehoramui nuo Elijo, su tokia papildoma pastaba: „nes jis vis dar buvo ant žemės“, kas negalėjo būti tiesa apie Eliją, kuris, kaip visi [vardiniai dvasininkai] sutinka, kad apleido žemę prieš keturis metus [o ne prieš trylika, kaip mano F. H. McGee], ir galėjo būti teisinga tik kalbant

Elijas smogia į Jordaną
Vaikščiojimas ir kalbėjimasis tarpusavyje
Eliziejus smogia į Jordaną
Perskyrimas

apie Eliziejų, ir, galimas dalykas, visa paslaptis tik tame, kad praeityje Elijo vardas per klaidą įsibrovė vietoj Eliziejaus“. Tai tiek, nuo pono Whiston.

(93) Iš to komentaro pastebime, kad Josephus, kunigas, žinantis hebrajišką tekstą, patvirtina faktą, kad jo dienomis hebrajiškame to teksto fragmente nebuvo parašyta vardas Eliziejaus, bet Elijo, kuris sutinkamai su Žydų tikėjimais, dar pasiliko ant žemės po perskyrimo. Taigi, darome išvadą, kad Kristaus laikuose hebrajiškame tekste buvo Elijo vardas. Dar daugiau, graikiškame Senojo Testamento vertime, vadinamo Septuaginta, kuris atsirado, geriausių šaltinių tvirtinimu, tarp 286 ir 284 metų prieš mūsų erą, užrašyta Elijas, o ne Eliziejus. Todėl matome, kad užrašymas Elijo vardo buvo laikoma teisinga dar 300 metų prieš mūsų erą. Nė jokiame vertime nėra toje vietoje žodžio Eliziejus; nėra nė vieno hebrajiško teksto, kuris duotų ten vardą Eliziejus kaip alternatyvų variantą. Tokiu būdu, mes turime nesugriaunamus įrodymus iš manuskriptų, kad teksto variantas su vardu Elijas yra teisingas.

(94) Lygiai kaip manuskriptų, doktrininiai argumentai taip pat yra stiprūs. Kai suprantame Whiston prieštaravimo pagrindą ir įsitikiname, kad toks prieštaravimas negalėtų ateiti į galvą senovės Žydams (neateis į galvą taip pat ir Tiesos žmonėms, jeigu jie budės), tai pastebime nepagrįstumą tų argumentų. Priešingai nei Biblija (Jono 3:13), ponas Whiston tikėjo taip, kaip tiki visa vardinė bažnyčia, kad Elijas amžiams nuėjo į dangų, kur šventieji gyvens su Dievu. Savaime aišku, s*uvedžiotas tos minties*, jis buvo priverstas priimti vieną arba kitą iš tų dviejų ankščiau minėtų teorijų, kurios neigia tai, kad laiškas atėjo nuo Elijo. Tačiau Žydai, netikėdami tokiai dogmai, neturėjo nė mažiausio sunkumo tikėti, kad Elijas laikinai tapo kur tai pakeltas į dangų, o po to vėl pastatytas ant žemės (2 Kar. 2:16, palyg. su Ap. d. 8:39,40). Todėl jiems niekada neatėjo į galvą klausimas dėl tvirtinimo, kad Elijas išsiuntė tą laišką. Tiesos žmonės taip pat negali priimti klaidingų ir ateinančių iš vardinės bažnyčios doktrinų už tikrą pagrindą, kad remiantis tuo, atmestų vieningą Biblinę originalo versiją, esančią visuose vertimuose.

(95) F. H. McGee prieštarauja, tvirtindamas, kad Elijas jau nebebuvo pranašu, kai laiškas buvo išsiųstas, o pasakyta yra, kad laiškas atėjo nuo pranašo, o tai reiškia, sako jis nepagrįstai, kad tai turėtų būti kalba apie Eliziejų, kuris tada jau buvo pranašu. Į tai atsakome taip: Biblija, kaip būna ir kasdieninėje kalboje, dažnai pripažįsta žmonėms jų tarnybinius titulus dar ilgai po to, kai nustojo ėję tą tarnybą. Pavyzdžiui, kalbame apie pulkininką Ruzveltą, nors jis seniai yra nustojęs vykdyti pulkininko pareigas. Laiške Hebrajams 10:12 skaitome: „Bet šitas [žmogus] atsisėdo Dievo dešinėje“. Apie mūsų Viešpatį čia yra kalbama kaip apie žmogų garbėje: ne dėl to, kad Jis vis dar yra žmogus, bet dėl to, jog kažkada juo buvo. Todėl padarome išvadą, kad atmetimas iš Biblijos neginčijamo teksto iš F. H. McGee pusės, o tai jam yra reikalinga dėl įtikinamumo savo teorijos, yra savavališka procedūra, kuri pagrinde reiškia imtis teisės keisti Bibliją, kad palaikyti kažkieno asmenines teorijas, o tai yra kartu įrodymas jo požiūrio silpnumo. Tas fragmentas įrodo, kad dėl viesulo – ne dėl vežimo – Elijas apleido žemę tik trumpam laikui; po to jis sugrįžo ir gyveno žemėje gana ilgai ir tuo laiku išsiuntė Jehoramui tą laišką, kaip kad parašyta 2 Kron. 21:12-15.

(96) Kodėl Elijas turėjo sugrįžti į žemę? Aiškiai matyti, jog dėl to, kad išsiųstų tą laišką, kaip dalinai tipinį atitikmenį tipinio priekaišto Herodui iš Jono pusės. Taip kaip Jonas smerkė Herodo nedorą elgesį susijusį su Herodiada, taip ir Elijas barė Jehoramą, smerkdamas jo bedieviškumą dėl jo ryšių su Achabo dukterimi, kuri buvo pusiau pagonė ir visiška stabmeldė, ir kuri įvedė Baalo kultą ir daugelį kitų piktų blogybių Jude. Dalinai tai yra tipu peikimo, kokį tikroji Bažnyčia skirs pasaulietinei civilinei valdžiai už antitipinę netinkamą sąjungą. Tas peikimas smulkmeniškiau parodytas aplinkybėse, susijusiose su peikimu iš Jono pusės, kuris, kaip žinome, yra tipišku išsivystymu Elijo tipo. Šis tipas patvirtina, kad tikroji Bažnyčia dar turi įvykdyti [po 1918 metų] tam tikrą viešą darbą. Taip pat jis įrodo, kad Jono Krikštytojo išbandymų antitipas turi įvykti po antitipinio Elijo ir Eliziejaus perskyrimo [po 1918 metų faktais tapo tiek *Elijo Laiškas*, tiek ir *Peikimas nuo Jono*]. Taigi, *Elijo Laiškas* yra duotas Šventame Rašte ir kaip tikras įrodymas fakto, kad tarp antitipinio Elijo ir Eliziejaus perskyrimo, ir tarp išbandymo to pirmojo, susijusio su viesulu, praėjo laiko tarpas, kuriame įvyko Eliziejaus veiksmai parodyti 2 Karalių knygoje.

CHRONOLOGINIAI APSVARSTYMAI

(97) Prieš pabaigdami diskusiją šio laiško tema, mes labai norėtume padaryti keletą chronologinių paaiškinimų, kurie suderins chronologiją, kurią F. H. McGee paliko neharmoningą. Iškyla sunkumų suderinant Judo karalių ir Izraelio karalių chronologijas, pradedant nuo Izraelio karalių Achabo valdymo ir iki Jehoramo valdymo pabaigos. Raktas šiam sunkumui randasi šiuose faktuose: Ruošdamasis karui su Sirijos karaliumi Achabas paėmė savo sūnų Achaziją kaip savo koregentą (koregencija – bendras kelių asmenų valdymas, vert. past.), o Jehošafatas paėmė savo sūnų Jehoramą savo koregentu. Tuo metu, kai numirė Achabas, Achazijas paėmė koregentu savo brolį Jehoramą, Achabo sūnų; tuo tarpu vieni metai prieš mirtį Jehoramas, sūnus Jehošafato, Judo karaliaus, paėmė koregentu savo sūnų Achaziją. Jeigu turėsime šiuos faktus mintyse, tai iš chronologijos tų karaliavimų išnyks visa painiava. To įrodymui pateikiame:

(98) Achabas mirė dvidešimt antrais metais savo valdymo ir aštuonioliktais metais Jehošafato valdymo (1 Kar. 16:29; 22:41,42); bet septynioliktais metais, valdant Jehošafatui, Achabas paėmė savo sūnų Achaziją kaip savo koregentą (1 Kar. 22:51). Pastarasis numirė karaliavęs du metus (gal šiek tiek daugiau) (1 Kar. 22:51), o po jo valdė jo brolis Jehoramas, penktais metais (2 Kar. 8:16), prieš Jehošafato mirtį, t. y., dvidešimt pirmais Jehošafato valdymo metais. Bet jo brolis Achazijas paėmė jį kaip savo koregentą aštuonioliktais Jehošafato metais (2 Kar. 3:1), kas įvyko tuojau po Achabo mirties. Antrais metais, prieš pradedant Jehoramui koregentinį valdymą, Jehošafatas paėmė savo sūnų, taip pat Jehoramą, kaip savo koregentą (2 Kar. 1:17), kas ir buvo Jehošafato septynioliktais metais, o tai reiškia tais pačiais metais, kai Achabas paėmė savo sūnų Achaziją sau koregentu, matyt, besiruošiant karui su Sirija (1 Kar. 22). Vienuoliktais metais Izraelio karaliaus Jehoramo (2 Kar. 9:29), Judo karalius Jehoramas paėmė savo tikrą sūnų Achaziją sau koregentu, kuris pavadavo jį dvyliktais Izraelio karaliaus Jehoramo metais (2 Kar. 8:25). Tas trumpas, bet tikimės, suprantamas išaiškinimas, pašalina iš tų chronologijų šią painiavą ir tariamus prieštaravimus, kurie šimtmečius kėlė sumaištį chronologams.

(99) Kaip aukščiau parodėme, Jehoramas, Izraelio karalius, tapo vieninteliu karaliumi dvidešimt pirmais Jehošafato valdymo metais. Pagal 2 Karalių 1 ir 2 skyrių, Elijo ir Eliziejaus perskyrimas įvyko po Jehoramo brolio Achazijo mirties. Todėl, Elijo ir Eliziejaus perskyrimas įvyko kažkada (nežinome tiksliai kada) tarp dvidešimt pirmų metų pradžios ir dvidešimt penktų metų Jehošafato valdymo (2 Kar. 3:6-14). Tarkime, su didele nuolaida, kad šis perskyrimas įvyko keturi pilni metai prieš Jehošafato mirtį, ir kad Elijo laiškas Jehoramui atėjo praėjus keturiems pilniems metams po Jehošafato mirties. Tokiu būdu laikotarpis tarp perskyrimo abiejų pranašų ir laiško išsiuntimo būtų aštuoni, o ne trylika metų, kaip F. H. McGee galvoja. Ponas Whiston mano, kaip parodyta aukščiau, kad tai buvo keturi metai, bet iš tikro tai būtų per daug trumpas laikotarpis, kad išsipildytų šie visi susiję įvykiai.

(100) Vis dėlto, kaip ankščiau pastebėjome, nustatymas tikslios laiko trukmės tarp Elijo ir Eliziejaus perskyrimo ir laiško išsiuntimo, neturi svarbios reikšmės klausimui kas išsiuntė tą laišką, kadangi po perskyrimo Elijas galėjo gyventi trylika arba šešis ar aštuonis metus. Vis dėl to norime pabrėžti, kad tame dalyke reikia *pagarbiai* laikytis vieningos hebrajiškų manuskriptų versijos ir visų jų vertimų 2 Kron. 21:12, o ne savavališkai atmesti tai dėl kokios nors teorijos, pagal aukštųjų kritikų ir dvasininkijos papročius, ko F. H. McGee juk nenorėtų sekti.

(101) Žinant, kad prieš tą perskyrimą, atsiskyrimą kai kurie iš Viešpaties žmonių tikėjosi, jog antitipinis Elijas paliks pasaulį dar prieš antitipiniam Eliziejui gaunant apsiaustą, mūsų brangiam Dangiškajam Tėvui, be abejonės, maloningai patiko patalpinti šį istorijos fragmentą Biblijoje apie Elijo laišką, kad padėtų mums visiems pamatyti tiesą ta tema, kai jau būsime praėję būtinus išbandymus. Kitais žodžiais tariant, tos ypatingos istorinės Elijo ir Eliziejaus perskyrimo aplinkybės, to pirmojo paėmimas į dangų, o taip pat Eliziejaus veikla pagal 2 Karalių, yra dalimi Dieviškos išminties, kuri paslepia chronologinį antitipinių įvykių eiliškumą, kad tuo sunkiai ir skaudžiai išbandytų visus suinteresuotus. „Teisingi yra Tavo teismai, o Viešpatie!“ Atiduokime už tai Dievui garbę.

(102) Taigi, remdamiesi tais devyniais argumentais ir paaiškinimais, prieiname prie išvados,

kad tarp antitipinio Elijo ir Eliziejaus perskyrimo, ir tarp pakilimo to pirmojo į dangų, yra laiko tarpas, kurio metu įvyksta tipiški Eliziejaus veiksmai, parodyti 2 Karalių knygoje. Dėl tos priežasties mes atmetame nuomonę, kad antitipinis Eliziejus neturėjo gauti apsiausto, kol antitipinis Elijas dar neapleido šio pasaulio. Nežiūrint, kad F. H. McGee ir J. F. Rutherfodas pabrėždami rašė didžiosiomis raidėmis ir kursyvu, jog yra kitaip, su tvirtu įsitikinimu teigiame, *kad antitipinis Elijas pasilieka pasaulyje dar ilgą laiką po to, kai jau buvo gavęs apsiaustą antitipinis Eliziejus*. Tie devyni Bibliniai argumentai yra harmonijoje su tuo požiūriu ir patvirtina jį, kad perskyrimas, atsiskyrimas, prasidėjęs 1917 metų vasarą, po kurio sekė smogimas į Jordaną, taip kaip smogimas į Jordaną buvo ir anksčiau, yra lauktas ir išpranašautas Elijo nuo Eliziejaus perskyrimo antitipas. Garbė tebūnie mūsų Dievui, kad Jo nuostabaus Plano vykdyme mes jau esame tiek toli nuėję! Garbė tebūnie mūsų Dievui, kad mūsų pasiaukojimo pastangos tapo jau palaimintomis, užbaigiant Išrinktųjų antspaudavimą! Pašlovintas tebūnie mūsų Dievas už tai, kad nors ir praradome privilegiją tarnauti vardiniams Dievo žmonėms, bet mūsų pagarbintai Galvai vadovaujant, gavome privilegiją išvesti Azazelio ožį nuo Susitikimo Padangtės durų prie Kiemo vartų, taip pat ir darbą prižiūrėti jų tarnavimą, kaip Levitų po jų apsivalymo (Skaičių 8:22). Tą darbą lydi daugelis sunkumų, nepopuliarumas, nutraukimas artimų ryšių ir klaidingas mūsų nušvietimas ir parodymas. Tačiau tas darbas ištikimiesiems teikia užtikrinimą, kad artinasi jų išlaisvinimas, nes tai juk priklauso prie paskutinių Pasaulio Vyriausiojo Kunigo iškentėjimų! Labai tuo džiaukimės, suprasdami, ką tai reiškia! Leiskime, kad tai padėtų mums skubant į priekį.

(103) Iš Viešpaties Malonės supratęs 1917 metų gruodžio mėnesio pradžioje tuos bendrus bruožus viso to, kas aukščiau buvo išdėstyta Elijo ir Eliziejaus tema, kaip tikras Getsemanės Angelas tamsią valandą sunkios nevilties, su širdimi pilna dėkingumo ir įvertinimo, autorius pradėjo skelbti tai kitiems, pradedant nuo Filadelfijos, 1917 metais gruodžio 17 dieną. Daugelis pripažįsta, kad tai yra didelė pagalba jiems. Mes galvojame, jog tai nedaro jokios dvasinės žalos Mažojo Būrelio nariui, jeigu pristatome šią temą. Jos pristatymas, be abejo, užgaus ir skaudžiai palies Didžiosios Minios jausmus, bet tai yra neišvengiama. Turi tai taip pat ir papildomos naudos, kad pažadinti juose „nuliūdimą, sutinkantį su Dievo valia, [kuris] skatina atgailai, vedančiai į išganymą, dėl kurio nereikia gailėtis“ (2 Kor. 7:10), kas yra būtina nuplaunant jų suteptus rūbus Avinėlio krauju iki baltumo. Ištikimiesiems tai yra tikra paguoda ir nusiraminimas! Ak! Vis dar išlieka teisinga, kad „Jis veda, kad nuolankieji teisiai elgiasi. Nuolankiuosius Jis moko savo kelio“ – bet ne kitus (Ps. 25:9)! Paliekame Elijo ir Eliziejaus temą su pilnu tikėjimo užtikrinimu, kad maloningasis Dangiškasis Tėvas atvėrė mūsų supratimo akis ir, tokiu būdu, leido mums dar labiau įvertinti Jo išmintį ir gerumą! Paliekame šią temą, ir su karšta malda prašome, kad Dievas palaimintų jos apsvarstymą Savo brangiam Izraeliui – abiems, tiek Mažajam Būreliui, tiek ir Didžiajai Miniai!

PT’88,69-73; E 3, 132-148;

KLAUSIMAI

(71) Kokie dalykai įrodo, o kokie neįrodo apie priklausymą antitipiniam Elijui ar Eliziejui?

(72) Suderinti mintį, kad antitipinio Elijo ir Eliziejaus perskyrimas jau yra pilnai įvykęs, su mokymu, jog Mažasis Būrelis ir Didžioji Minia dar nėra visiškai atsiskyrę!

(73) Kokie kiti paveikslai (tipai) moko apie tų klasių perskyrimą?

(74) Pateikti ir pailiustruoti pavyzdžių teisingo (leidžiamo) ir neteisingo (uždrausto) teisimo.

(75) Kokios rūšies teisimas yra uždraustas, o koks leidžiamas Epifanijoje? Pateikti pavyzdžių ir palyginti juos vienus su kitais.

(76) Koks yra vienas iš Viešpaties darbų Epifanijoje? Kaip jis buvo tęsiamas toliau? Kokios iš to iškyla pareigos dėl teisimo?

(77) Kas buvo tvirtinta, pailiustruota, nors nepatvirtinta įrodymais?

(78) Kokie išbandymo faktai įrodo, kad yra toks laiko tarpas?

(79) Kaip ir kodėl Ps. 46:1-4; 1 Kar. 19:11,12; Apr. 16:18-20;18:9 įrodo, kad yra tam tikras laiko tarpas tarp Elijo ir Eliziejaus perskyrimo ir paimant Eliją į dangų?

(80) Kaip 2 Karalių 9 ir 10 skyriai įrodo, kad yra toks laiko tarpas?

(81) Kaip Apr. 16:17,18-20 kartu su VII Tomu ir Draugijos vadų pranešimu 1918 metais, maždaug Paschos laike, įrodo esant tokį laiko tarpą?

(82) Kaip Apr. 19:1,2 patvirtina, kad yra toks laiko tarpas? Kokie spėjimai ryšium su Apr. 19:1-3 buvo daromi?

(83) Pateikti ir paneigti tvirtinimą dėl panaudojimo Apr. 19:1,2 eilučių įrodymui apie laiko tarpo buvimą.

(84) Pateikti ir atmesti nuomonę, kad visas Mažasis Būrelis turi būti už Uždangos, prieš skelbiant žinią iš Apr. 19:1,2.

(85) Kaip įvykiai 2 Karalių 8 ir 9 skyriuose ir tvirtinimai 1 Kar. 19:15-18 įrodo, kad yra toks laiko tarpas?

(86) Kaip apie buvimą tokio laiko tarpo įrodo 1 Kar. 19:18 ir Rom. 11:4?

(87) Nurodyti panašumą veiksmų Kun. 16:20-22 ir 2 Kar. 2:8,11-14 antitipe. Įrodyti, kad tuose darbuose, įvykiuose turi dalyvauti ir turi dalį ir paskutinis antitipinio Vyriausiojo Pasaulio Kunigo ir antitipinio Elijo narys, tebeesantis kūne.

(88) Kaip dalis Azazelio ožio, pirmiausia Amerikoje, buvo nuvedama nuo Susitikimo Padangtės durų iki Kiemo vartų ir atiduota tam tikslui paskirtam žmogui? Kada šis darbas su antitipiniu gyvu ožiu prasidėjo? Kada tai baigėsi? Kaip tas darbas įrodo, jog yra toks laiko tarpas?

(89) Atmesti ir paneigti plačiai paplitusią Draugijos bičiulių nuomonę, kad įkalinti Draugijos šalininkai yra tas antitipinis Jonas Krikštytojas kalėjime.

(90) Pateikti bendrą chronologijos aprašymą ir Elijo laiško turinį Jehoramui (2 Kron. 21:12-15).

(91) Įrodyti, kad Elijas išsiuntė tą laišką tiesiogiai Jehoramui, ir kad tai nebuvo pranašystė apie Jehoramo nedorumą, ir kad nepaliko to laiško išsiųsti, po kiek tai metų, kam nors kitam.

(92) Išdėstyti ir apibūdinti F. H. McGee teoriją, kad Eliziejus, o ne Elijas išsiuntė tą laišką.

(93) Išaiškinti remiantis istorija ir rankraščių užrašymais, kad teisingame tekste turi būti skaitoma „nuo Elijo“.

(94) Kokiu pagrindu buvo tvirtinama, kad toje vietoje turi būti pakeistas žodis „Eliziejus“ vietoj „Elijas“?

(95) Išdėstyti ir atmesti nepagrįstą tvirtinimą, jog pasakyme „pranašas“ iš 2 Kron. 21:21 norėta pasakyti „Eliziejus“. Kokia išvada turėtų išplaukti iš tos diskusijos?

(96) Kodėl Elijas turėjo sugrįžti į žemę? Kokius du dalykus įrodė epizodas su laišku?

(97) Kokie paslėpti faktai pateikia raktą suderinant vienalaikiškumą Judo ir Izraelio Karalių valdyme, nuo Achabo iki Jehu?

(98) Kokie yra Šventojo Rašto įrodymai?

(99) Koks yra ir koks nėra tikėtinas laiško išsiuntimo laikas po perskyrimo?

(100) Kas nėra svarbu, o kokį svarbiausią dalyką reikėtų pabrėžti diskusijoje apie laišką?

(101) Kodėl Biblijoje yra patalpintas šis istorijos fragmentas apie Elijo laišką?

(102) Kokias išvadas galime padaryti iš tų devynių įrodymų apie tai, kad tarp perskyrimo ir tarp Elijo pakilimo į dangų yra tam tikras laiko tarpas?

(103) Ką ir kodėl autorius pradėjo skelbti kitiems nuo 1917 metų gruodžio mėnesio? Kokios gali turėti įtakos tos temos pateikimas Mažajam Būreliui ir Didžiajai Miniai? Kokia tai paguoda ištikimiesiems ir ko galime tikėtis sulaukti svarstydami aukščiau išdėstytą išaiškinimą apie Paskutinius artimai susijusius Elijo ir Eliziejaus veiksmus?

PT'88,73-74; E 3, 153-154;

DABARTINĖ TIESA
Redaktorius: Leon J. Snyder, Bible Standart Ministries, 1156 St. Matthews Road,
Chester Springs, PA 19425–2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba atsakingas redaktorius Saulius Širmulis.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: http://biblijos-veliava.lt